Karl-Erik Tallmo

Juvenilia III:
Texter/bilder 1969–71

Denna PDF innehåller texter och en del bilder som jag samlade i en mapp, troligen 1971 eller 1972. Innehållet är skrivet, ritat, klippt och klistrat från mars 1969 till hösten 1971. Mappen var inte egentligen tänkt som en bok som skulle ges ut, för jag insåg nog att det inte var troligt att någon skulle vilja ge ut en blandning av texter och bilder på det viset. Trots att jag var medveten om det, så ville jag ändå sammanställa några av de saker jag vid den tiden var rätt nöjd med. Det blev denna mapp, numera rätt trasig som framgår av omslagsbilden.

Texterna, i synnerhet dikterna, är nog rätt påverkade av att jag under 1969 läste 115 böcker, mest diktsamlingar från Karlskoga stadsbiblioteks avdelning Hc03. Det var inte precis Ekelöf och Martinsson utan främst yngre poeter, t.ex. Claes Andersson, Bo Carpelan, Lars Norén, Per-Arne Berglie, Leif Nylén, Ronnie Henningsson, Gunnar Harding, Bertil Pettersson, Björner Torsson.

Det dröjde tills jag flyttat till Stockholm och skrivit min roman "Med folket mot stjärnorna" (1975) innan jag började skicka några alster till bokförlag. Romanen blev inte utgiven heller. Norstedts tyckte den tydde på begåvning men ville att jag skulle återkomma. Vilket jag för övrigt gjorde tolv år senare (1987). Då gick det inte heller.

Karl-Erik Tallmo
november 2024

Se för övrigt följande webbadress:

https://web.archive.org/web/20240822131637/https://www.nisus.se/tallmo/books/stjarnorna.html

ev. Titel

(motto:)

sökandet

efter alliansen

livsåskådningen

litteraturkritiken

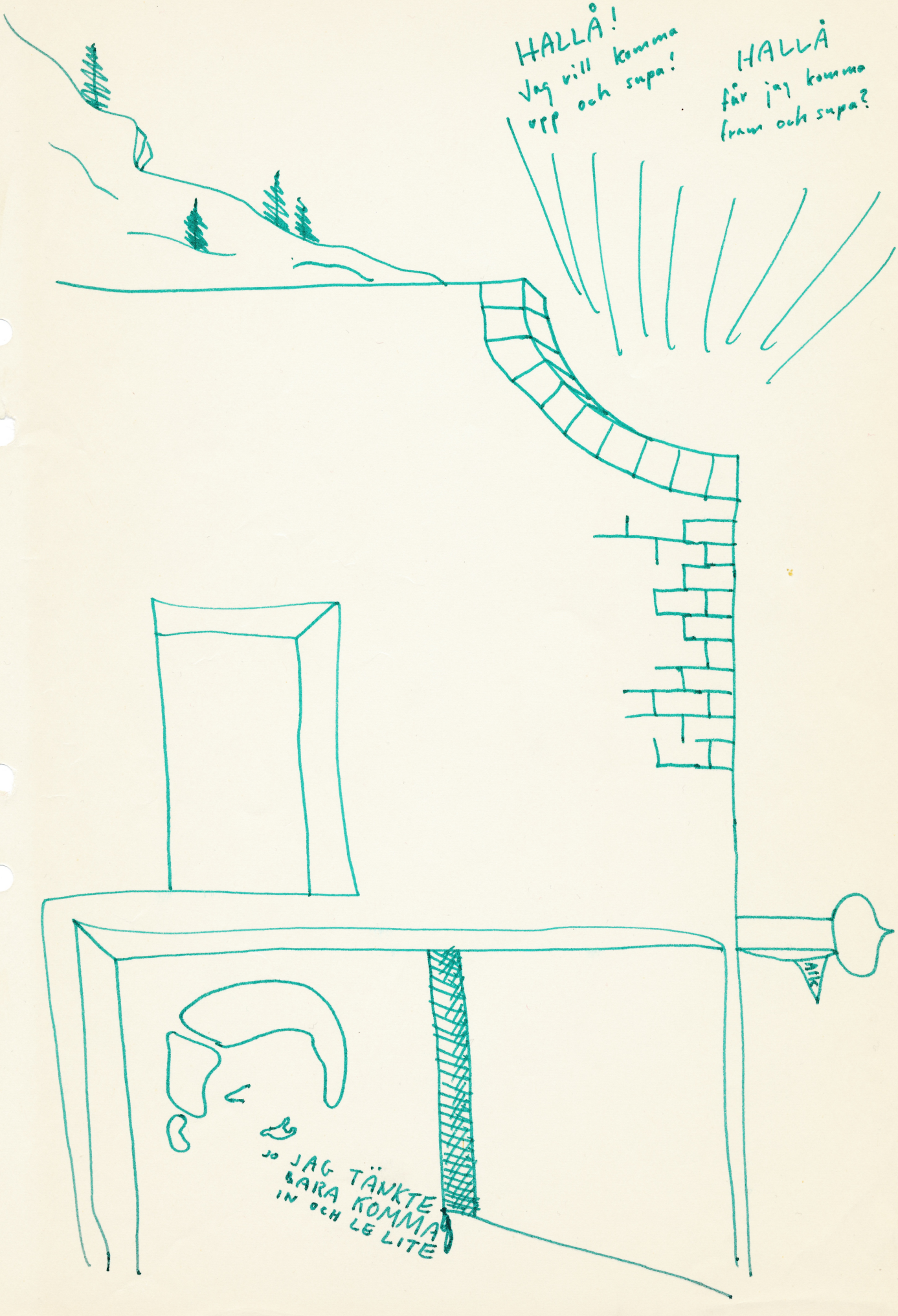
HALLÅ!
Jag vill komma upp och supa!
HALLÅ
får jag komma fram och supa?
JO JAG TÄNKTE BARA KOMMA IN OCH LE LITE
AIK

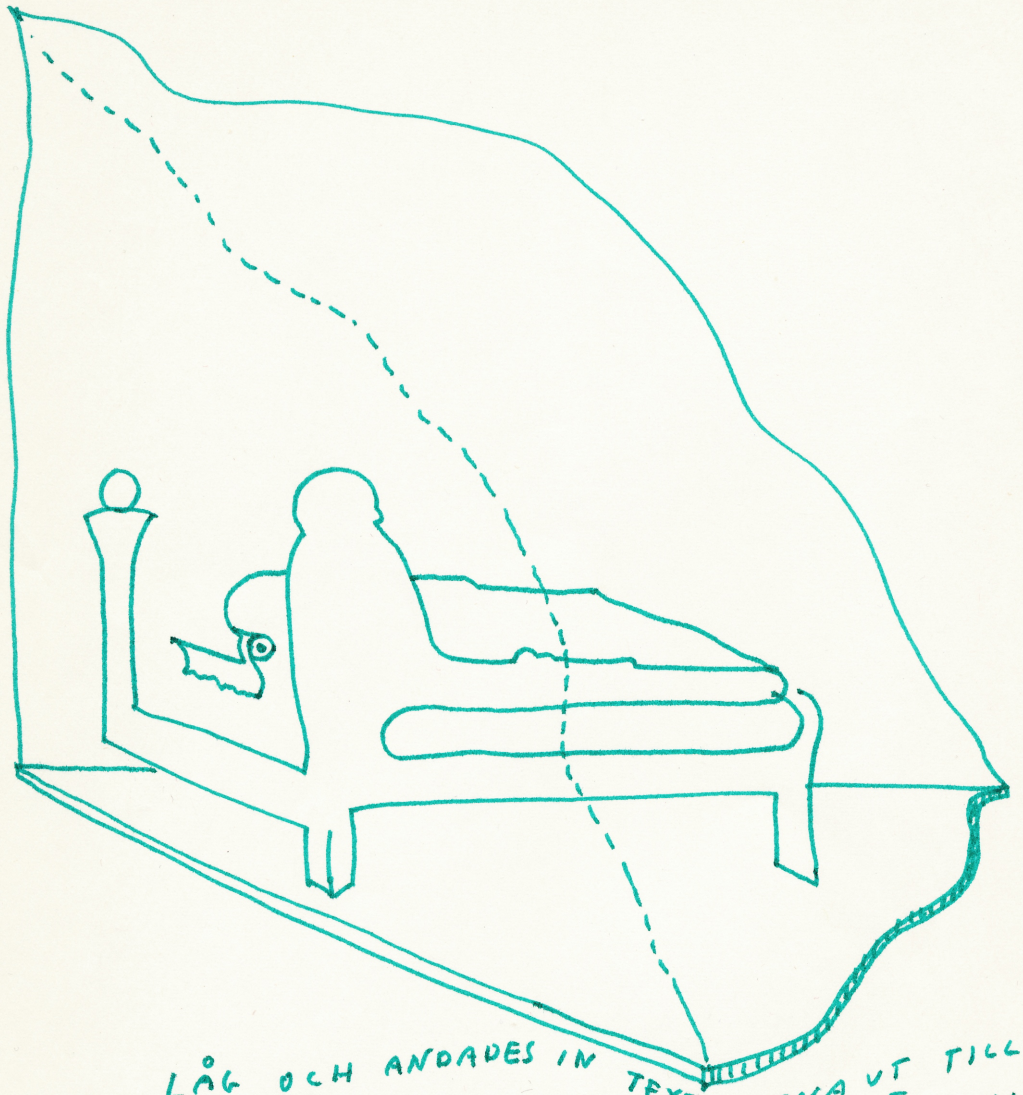

LÅG OCH ANDADES IN TEXTILIERNA UT TILLS JAG
MED EN LUNS SATTE MIG UPP I SÄNGEN IHÄN
RYCKT OCH TÄNKTE KOMMA KÄNDE MIN HE
TA HA NEJ ANDEDRÄKT I NÄS BORRARNA
LYSSNADE TILL MITT SJUKA ANDNINGS-
DJUD I NATTEN I MÖRKRET SMAKEN
I HALSEN JAG HAD E BLI VIT
SJUK TROLLSLAG SJUK ELLER
VAR DET MIN SOM GJORDE
VAD NEJ JAG HADE ISTÄLLET
BLIVIT FRISK RADION TUTAD SLUT
PÅ PARENTESE SOM SAGT VAR VAR
JAG JO ALLTSÅ ÄNTLIGEN HA
DE JAG BLIVIT FRISK

Han doftade hostmedicin lång väg
Skägget var grått
Halsduken verkade möglig
Ögonen var tomma

I handen höll han ett fotografi
Där stod:
"Bilden här bredvid,
föreställer en tulpan.
Se på den,
den är från mig!"

Utanför mitt jordgubbsfönster
går ett blått höstträd.
Tatueringar kryper utefter trottoaren,
Marken skriker.
Natten svarar med oktoberkyla:
The spirit of Bradbury is turning...

När jag går ut, känner jag
hur fint mina drivremmar löper
hur säkert mina kullager spinner.

Jag möter sorgsna människor,
försöker tänka mig,
hur de ser ut
när de ler.

(Jag undrar, om de tycker,
att jag ser ledsen ut?)
Varje människa är en bok
som jag inte hinner skriva

UTTALAT I SÖMNEN, UNDER DRÖMMANDE
(vad betyder det?)

De som låta som ett hav
vill ej veta av
var dödens kojor ligga

Förnuftets öde slagfält...
En människa med våldsam ångest
och så en mänska till

De behöver varann
här nämns inte
homosexualitet eller heterosexualitet
men här finns ett kontaktbehov

När de aggressiva känslorna
slösats bort och sinat,
är det för sent att öppna de ömma

claims on earth

people immediate suburbs

8 000 000 people itself.

Washington, D.C.

governmental capital

States,

exceptions, every major

every giant advertising

almost public firms

news-gathering organizations radio

center. theaters

Metropolitan Opera.

exhibiting hundreds of art galleries

great concert artists appear

other large halls.

financial center found downtown New York.

great

trade center

where giant ocean

flights

buyers

choose their stores.

these exist other

cities; leader, point

Så söt du var när du log

och brännsåren föll av dina kinder

Jag såg på dig när du skrattade

Jag lyssnade på dig när du log

SOL
och det är en arabisk dag i Karlskoga
En vitrappad bagarhusdag

Alla ungar rusar fram
till högtalarbilen
som stannar vid trottoaren
En folkvagn skåpbil med högtalare
stannar med gratisprov

Vägen är täckt med långfredagsgrus
och alla får röd läskedryck
i pappmuggar

Etiketten är vit med två röda körsbär

plötsligt en kyss
när jag ligger och sover.
En kluven tunga in i min mun
hals

tittar uppåt: rutorna i taket är dubbla
slutar gnugga mig i ögat: rutorna blir normala
DET VAR MIN EGEN TUNGA PÅ AVVÄGAR!
Jag slutar gnugga, lyfter en hårlock och låter den
dunsa ner
på kudden.

JAG ORKAR INTE RÖRA MIG!
jag river mig i håret jag gnuggar mig i ögat
jag tittar i taket jag sträcker upp armarna
JAG SER MIN SKJORTÄRM VIFTA FÖRBI I MÖRKRET!
(manschettknappen blixtrar förbi i mörkret)
DÄR LÅG SPEGELBILDEN AV ETT FJÄRRAN KRIG!
(orkar inte röra mig)
MANSCHETTEN SOM BLIXTRAR FÖRBI I MÖRKRET,
jag funderar på om jag ska vända på den och se efter
om det är samma bild på knappen nu som
då jag klädde på mig!

POPE CORN

Påven äter skor
medan världen svälter
Knotiga armar i en ring (som arbetare)
ringen börjar rulla (som ett hjul)
en åder brister (som punktering)
blod flyter ut (som luft)
MEN DET ÄR INTE LUFT!
Ringen lägger sig stilla
på marken

Påven äter skor
medan världen förökas
utan preventivmedel
(och utan skor)
PÅVEN ÄTER EN KÄNGA
Han åt en känga
En känga åt påven,
ja EN KÄNGA ÅT PÅVEN!

KANSKE ÄR DET ETT PSYKLOPÖGA...

Hon rör sig där framme
Jag ser att hon rör på läpparna
Nu tittar hon in genom min ruta.
Nu ler hon (Jag sparkar henne)
Så sträcker hon fram armen
(Jag hugger av den)
och böjer skrattande huvudet bakåt
(Jag knuffar till henne)
Så spricker glaset och hon försvinner

Nu passar inte proppen

den har blivit fuktig och svällt

Då gråter proppen

och sväller ännu mer

Oj vicken konstig farbror som står där och väntar på grönt
Oj vicken konstig farbror som just går över gatan
Oj vicken konstig farbror som gick över gatan
Oj vicken konstig farbror som just gått över gatan
Oj vicken konstig farbror det var...

MAN KAN TITTA NERÅT och då ser man
kioskens alla guldpappersskimrande
kolapappersknastrande
chokladskrikande
stillaliggande
väntande konfektyrer
Höjer man blicken så får man se
kiosktantens arga ögon bakom stränga glas
sorgsna glas framför arga ögon
VRIDER MAN BLICKEN SER MAN DUNKLET BAKOM HENNE
MED VÖRDNADSFULLT NERBÖJT HUVUD KAN MAN SEDAN
TA OCH ÖPPNA FLASKAN MAN KÖPT
(ett par röda skor med en gubbe i kommer cyklande)
OCH SÄTTA DEN TILL MUNNEN
(huset med svarta taket sjunker nästan när jag ser på det)
KOLSYRAN STICKER I HALSEN, NÄSAN
(och där gult tegel)
ÖGONEN SOM TÅRAS, RINNANDET BAKOM BRÖSTBENET
(i gläntan mellan två hus: någon med polokrage och hakskägg)
OCH JUST DÄR, BLAND LJUSBRYTNINGARNA I FLASKAN,
PÅ BAKSIDAN AV ETTIKETTEN:
en sån där bild av ett svältande barn någonstans

Att vara poet innebär en enorm
självgodhet.
JAG SYFTAR INTE PÅ MIG SJÄLV.

-Jag tror inte du begriper
det där, säger Någon.
Alla ordvändningar i luften,
svävande ordhämtningar, fly-
tande och djupa svävningar.

Lars Norén måste göra sviter med
sensation. Idéer kommer ständigt.
JAG SYFTAR INTE PÅ MIG SJÄLV.
Alla är underbara. Alla skulle
kunna bli en dikt, en bild,
en film, en bok.
JAG SYFTAR INTE PÅ MIG SJÄLV.

-Det är ju själslig exkretion,
säger En som håller med mej.
Man skulle ju kunna ge ut en bok
i form av ett kartotek, där varje
enhet är helt fri.

Men är verkligen allt poeten rör
vid guld eller blir det det?
-Den är nog färdig nu, tror jag.

Eftersom jag sitter i mörkret
kommer musiken mot mig från alla håll, rund
som ett blått flöde

Eftersom jag sitter i musiken i mörkret i bluesen
vaggar jag mot musiken från alla håll och tillbaka
som en gul pendel i Sverige

Och eftersom jag sitter och vaggar
på helspänn
hör jag i övre vänstra musik-kanten
Marx gemytliga kluckande
som från en belåten (övermogen) groda

Hennes tuggande ansikte skymtar
i springan mellan en garderobsdörr
Middagsbordet: "Nu blir du väl lycklig?"
Jag försöker röra mig men
garderoben är för trång (särskilt på golvet)

Hon ler när hon ser min tveksamhet (särskilt på golvet)
särskiljd på golvet
Hennes föräldrar sitter där
på var sin sida om springan
på var sin sida om gläntan

"Ja", säger jag.
Hon vill att jag ska dela det barn med henne
som hon gjort med en annan.
Dela det med glädje ska vi
(särskiljt på golvet).

ni små blöta barn
ute bland världens fuktiga hus och rinnande tak
varför ser ni inte allt mustigt regnvatten
som rinner i rännstenen,
med massor av slam?
ljusbrunt,som choklad rinner det,
i rännstenen
om våren.
varför ser ni det inte?
åh, det älskade smutsvattnet!
varför sitter ni inte i det?
varför plaskar ni inte i det?
varför tvättar ni er inte med det?
varför smakar ni inte på det?
varför smutsar ni inte ner er i det?

själv kan jag inte

det är en varm & solig dag
en djävulsk dag
behövde prata med någon
ringde upp jourhavande präst
försökte få honom att förstå
att man kan behöva ringa till honom
redan innan man står i beredskap att ta sitt liv

när han svarade tittade jag så långt åt höger
att ögonen värkte
han hade inte tid, sa han
självmördarna väntade på att få komma fram
så jag la på

Nu sträcker jag på mig
bakåt
och skriker när jag får se taket

det hörs smatter som av regn (kulsprutor)
på rutan (jaså på rutan)
kokande olja flyter över den
min blick
kröks in
i rummet igen: kontrabasfiol med stråke (solo)

med ens märker jag att det är en blå stol jag sitter på
jag som trodde den var röd
jag kastas hit och dit
ty hos en revolutionär
får endast stjärten vara vit
jag slungas fram och tillbaka
jag ser handen däruppe
och så mina antenner

Han blev stel av skräck. Så där helt plötsligt.
Han stod och tittade ut genom fönstret
då det började snöa

Panikslagen rusade han ut
med insektssprutan i högsta hugg

Han attackerar de neddalande flingorna
med DDT
Han dansar sprutande bort över fälten
Idyllen är fullständig

Musiken dånar.
Tejpflöjten och bandyspelaren slåss.
Eric Dolphy klämmer fram en svartvit skog
ur den ena högtalaren
(en svartvit skog? vad är det för vansinnigheter?)

Jag blir kladdig över hela kroppen.
Det rinner av mig men jag
samlar upp det

En liter blev det.
Jag har det i en flaska i fönstret.

Musiken dånar.
Tejpflöjten och bandyspelaren slåss.
Eric Dolphy klämmer fram en svartvit skog
ur den ena högtalaren
(en svartvit skog? vad är det för vansinnigheter?)

Jag blir kladdig över hela kroppen.
Det rinner av mig men jag
samlar upp det

En liter blev det.
Jag har det i en flaska i fönstret.

Han håller din hand

han försöker nå dig

han försöker dra dig intill sig

Det kommer aldrig att lyckas

En dag kommer han att upptäcka

att det bara är en lös arm han drar i

- ägna mig åt?
- det vet han inte!
- det vet jag visst
  samma som nu antar jag...
- vaddå?
- just! väga på en stol.
  väga!
  nej, jag ska ägna mitt liv åt
  att upptäcka östpolen,
  eller kanske studera en tallrik
  som sakta töms på mat
- men allvarligt talat nu då!
- jag kan inte. jag väntar!

Plötsligt kommer jag på den och förstår att den måste vara
frukten av mina fem plötsliga stockholmsresor detta år. Så här:

SYNKRONITET

Först när man är där
och har krånglat sig ut från alla
köksattrapper, vitmålade mjölkflaskor, mosaiker och dörrkulisser
och passerat fotocellen
och är ute på kungsgatan igen, först då
kan man inte undgå att förvånas över soldimman på fasaderna

Man springer fram ett tag
är inne någonstans
och inna man vet ordet av
är man ute igen
Ända tills man sitter där i vanadislunden
alldeles bredvid kiosken
vid det lilla bordet
på den lilla vitmålade trådstolen
och dricker coca cola
Man sitter där och tänker
på alla gator som finns
och allt är synnerligen overkligt

Plötsligt flödar associationerna över
som när man lagt socker i drickan
En tintin-bil med 40-tal kör fram
ur den grönskande kulissen till vänster
och försvinner bakom den grönskande kulissen till höger
Tittar ofrivilligt på mig själv för att förvissa mig om
att jag inte sitter där i kritstrecksrandig kostym

Upptäcker att jag överhuvudtaget inte sitter längre
i vanadislunden, jag måste ha rest mig för jag
går just nu på kungsholmen upptäcker jag.
Jag passerar det hängande konditoriet
över avgrunden
och in på bron. Då kom han.

Han såg vilsen och tom ut.
På huvudet hade han en spansk rödfjäder.
Mätaren hängde på ryggsidan och svajade i ett rör som var böjt
först rakt ut, sedan
rakt åt sidan, vinkelrätt, sedan
rakt upp, vinkelrätt, i XYZ-led liksom.
Längst ute i det röret hängde den och svajade.
Visaren snurrade bara runt.
Han hade fallit från engelbrektskyrkans torn.

9.12.69.

LILLENS BOK (med kanter)

Lillens namn:.....
Födelsedag:.....
Födelsetid:.....

FARS & MORS PORTRÄTT, annonser och föräldrars namnteckningar. Gratulationsskrivelser och telegram, luktärtor och rosor. "Kvittera här!" Läkarens namn. Barnmorskan skrev vid födelsen tre kilo och 50 centimeter. Mellanblå ögon, allt enligt blommornas ljus. Gåvorna utgjordes av band. Döptes den 29 juli av en församlingskommunist.

DEN NYFÖDDE VÄGDE 100 GRAM MER ÄN FÖRUT.
Han luktade allmänt illa eftersom placentans bygnad fördröjts och när den kom ut såg den ut som en blodig limpsmörgås. Den hänger numera i bilens framfönster och dinglar som en påminnelse om döden, ja just om döden. Den gavs bort till KRISTALLSLIPARENS DOTTER (Den såg ju så gullig ut där den hängde i en bit navelsträng).

FÖRSTA GÅNGEN UTE PÅ BALKONGEN.
Solen gassade och de nya tänderna blänkte bland blommorna och de inte minst rosiga kinderna. Första fotografiet bland molnen. "Objektivskyddet", ropade en bekymrad mor. Men fadern bara rafsade på. Åldern var då inne. Massor av symboler fanns med på det första fotografiet som adjunkt Söderborn tog ute vid tältplatsen i Eklunda. En gardinstropp från husvagnen syntes till vänster och ett stolsben men en liten anka hade också kommit med. MEN NU VAR DET SÅ DAGS FÖR AMATÖRFOTOGRAFIER.

Man klistrade in ovaler och teckningar, men inga foton.

HAN KLISTRADE I STÄLLET IN EN TIA I ALBUMET!

"Så här ser Gustav Vasa ut förstår du", sa han och log ner mot det kupiga glaset som täckte barnets ögon.
KRÖP I DE FÖSSTA SKONA FÖSSTA GÅNGEN.
DEN FÖSSTA TANDEN KOM I FEBRARI.
DE FÖSSTA STEGEN TOG I GÅNGEN.

Den såg ut som ett dykarfönster, eller ett runt fönster på en båt. Utanför skvalpade en docka på en flotte. Bredvid låg en flytväst med en förgylld placenta i. Den glänste till en sista gång innan den sjönk.

De första tårarna kom som ett omotiverat regn efter den första upphostningen. Det fräste när tårarna tog mark. De var underkylda.
"Varför skriker ungen? Han har ju inga lungor!"
OCH DET BLEV DAG. RULLGARDINEN BLÅ, BRUN KAPPA OCH BLÅMÄRKEN MED ÄNGLAR PÅ. FÖRÄLDRARNA SA EN VÄLDIG MASSA LUSTIGA ORD SOM TILL EXEMPEL "SPIS".

Del två. FÖDELSEDAGSANTECKNINGAR.
Barnet som ännu inte kunde skriva pratade med sin docka men sa ingenting. DET HADE JU INGA LUNGOR, JU. Vid jul brände man upp de käraste leksakerna, detta för att inte göra barnet till fetischist. THE FIRST MESCALINE TRIP BY TRAIN. Han brukade samla håret i en stor plastpåse. Innan han kunde be till Gud brukade han blåsa såpbubblor som sakta steg upp mot taket. Han fick sitta på golvet och lyssna på julsångerna innanför glasrutan. Därinne sjöng man just om gamla tider. Alla goda vänner dränkte sig självmant när de blivit lite för goda. Ända till dess vändpunkten kom:

FÖRSTA SKOLDAGEN, då lillens själsliga utveckling officiellt kunde ta fart. I skolan tog den sin form, fristående. Man kunde se honom på gatan sent på kvällarna, lysande upp i nederbörden för att se de högsta flingorna.

19.01.70.

(Bör läsas eftertänksamt till lätet av Tchaikovskys första pianokonsert - B-moll - andra satsen. Filmatiseringen kommer senare.)

Visade man bara hunden lite vänlighet så var den inte så stor längre. Den var hebler inte så svart och farlig. Men den hade tre mindre hundar med sig. Alla var ganska svarta. Allas ögon ganska fuktiga. Hundarna tycktes ha genomgått en förändring av något slag. De berättade att de haft en ritual som nu inte var genomförbar längre. Okey, då. Jag lovade att jag skulle hjälpa dem att be. Så föll vi alla ner på knä.

DÅ BLIXTRADE VISIONEN AV EN INVERTERAD RÄTTSSAL FRAM FÖR MIG.

Just precis då kom husägaren uttjutande. Jag gömde mig bakom den största jycken. Husägaren hade ett gevär. Den stora svarta hunden sträckte ut tassen mot husägaren för att visa lite vänlighet, klappa honom på huvudet. Vi andra låg stilla tryckta mot marken. Geväret smällde av. Hunden hann göra några korta, ryckiga, regressiva rörelser med tassarna och huvudet inna blodförlusten blev för (geväret smällde av igen) stor.

ANKLAGELSEN LÄSTES UPP. DEN TOG FORMEN AV EN BIOSALONG.
KANSKE VAR DET EN ALLDELES ÄKTA PÄRLDUK.

Jag hörde en invisibel domare läsa upp domslutet, lagens strängaste straff, för mig. Antagligen var jag den anklagade. Publiken satt i bänkar ordnade uppför en brant stigning i golvet. I mittengången fanns graderingar i form av siffror. Det var nog inte bänkrader.

PLÖTSLIGT UPPTÄCKTE RÄTTEN ATT JAG VAR NÄRVARANDE.
JAG FRÅGADE OM JAG FICK GÅ UT OCH DRICKA ETT GLAS VATTEN.

Det började bli obehagligt. Jag var den anklagade. Det var jag som skulle få lagens strängaste straff. Då kunde man väl åtminstone begära att rätten skulle uppmärksamma att man överhuvudtaget fanns närvarande.

DET ÄR JAG SOM ÄR HUVUDATTRAKTIONEN. JAG SLET MIG OCH RUSADE UPPFÖR MITTENGÅNGEN. STIGNINGEN BLEV BRANTARE OCH BRANTARE. TALEN PÅ GOLVET BLEV ~~HÖGRE~~ STÖRRE. SNART NÄRMADE SIG GRADERINGEN NOLL. JAG STOD LÄNGST UPP I RÄTTSSALEN TRYCKT MOT DEN BAKRE VÄGGEN. FOLK VÄNDE SIG OM, ALLA HADE UPPTÄCKT MIG. NÅGON DÄR NERE SADE:

-Nå, du får väl 54 minuter på dig i den andra salen, då!

JAG BRÖT GENOM VÄGGEN OCH STAPPLADE NER PÅ ANDRA SIDAN, NERFÖR MITTENGÅNGEN I EN NY, LIKADAN RÄTTSSAL. DET VAR BARA DET ATT HÄR ÖKADE GRADERINGARNA PÅ GOLVET FRÅN NOLL.

Där stannade jag. Pulsen slog häftigt i magen. Var jag anklagad för mord på en hund? Jag framställde min fråga till rätten i den nya salen. Samtliga ställde sig helt öförstående. Man till och med ifrågasatte, huruvida jag var riktigt klok eller inte.

En kvinnlig åklagare reste sig upp. På golvet framför henne låg en helt könlös varelse och ormade sig i kombinerad vällust och fruktan. Det var en besynnerlig syn (ordet besynnerlig hämtat från baron von Münchhausens äfventyr, det med mustaschen). Kroppen verkade naken, kal, utan hår men med ett till synes hårt blåfärgat skal tätt omkring.

DEN BLÅ ÄGGMÄNNISKAN

Men skalet kanske inte var så hårt.
Den kvinnliga åklagaren fortsatte att bombardera den blå stackaren på golvet med otäcka frågor. Skrek gjorde hon.

ÅKLAGAREN SKREK ÅT DEN BLÅ STACKAREN.

Var det kanske inte jag längre? Nej, varelsen tog form, först till en skojig man med glasögon, känd från åtskilliga TV-shower med Dick van Dyke. Han påstod att han var anklagad för mord på en hund. Jag undrar om han var riktigt klok.

HAN HADE EXAKT 54 MINUTER TILL FÖRFOGANDE ATT RENTVÅ SIG PÅ.

Det var tröttsamt att sitta så länge. Mot slutet av filmen började det tydligen klara upp sig. Den amerikanske journalisten verkade mycket jäktad när han nu stod i talarstolen för att rentvå sig. Han kunde inte sitt tal utantill. Därför stod han hela tiden och lyssnade i en telefonlur vad han skulle säga. Massorna jublade. Filmen tog slut.

ALLA GICK UT FRÅN BION. JAG SA TILL NÅGON ATT DET HADE VARIT MYCKET BÄTTRE OM HAN (journalisten) HADE ANVÄNT EN LITEN HÖRPROPP.

c.KET 09/02/70

Jag stryker

"unge, tankspridde och nyanställde"

och sätter dit

"amerikanske"

i stället.

Symmetrin bryts av en pulserande armhåla till vänster.
Utanför bryts sommarens stillhet och telegraftrådar
av en lätt krusning i middagsträdens löv.
En spetsgardin fladdrar till inåt rummet,
från det öppna fönstret.
En hand smeker en stjärt.
Luften strömmar in över skrivbordet,
där gardinen just lagt sig som en duk.
Någons glaserade bröst glänser till vid beröring.
Under spetsgardinen ligger på skrivbordet ett brev;
Man kan bara läsa mellan raderna genom gardinrastret:
"någon annans glasering" står det.
Men det förstår inte han som får den att glänsa.

19.02.70.

Hyllning till Joe Shuster.

Den första kvällen av alla små kvällar,
ställde någon in sin flotta ljusblå amerikanska bil
i garaget,
stängde garageportarna och gick in i huset för att se på TV.
Ca en timme efter detta kom hustru och barn hem.
Det var sent.
Det var mörkt i huset.
Ingen ström. Man tände stearinljus för att kunna se,
men ingen äkta man eller far stod att finna.
På badrumsvågen stod en blomkruka.
Frun lät stearinljuset fladdra omkring
bland skuggorna i badkaret.
Det var tomt. Men det luktade fuktigt av badhanddukar
som hängde på tork.
Plötsligt sjönk toalettstolen ihop med en utblåsning.
Frun och barnen tog ett steg bakåt,
varsitt steg bakåt mot dörren.
Där stannade de.
På badrumsspegeln stod skrivet "OUR DAD" med judetvål.

Men Stålmannen tar av sig sin telefonkiosk
och framträder i rödblå kostym med svarta konturer.
Han sänker sig upp mot skyn.

70.03.02

MANNEN I CLOWNKOSTYMEN.

1 Carlo Andreu föddes den 24 april 1896 i en cirkusvagn utanför byn Cubellas i provinsen Barcelona. Under större delen av hans liv har vagnen varit hans hem.

När han var tre år gammal fick han kväll efter kväll ligga i en jättetulpan och lyssna till en sex mans mässingsorkester med stortrumma som skrällde fram marseljäsen, kväll efter kväll...

2 Hans far målade dit "1000 kilo" och "2000 kilo" med svart färg och själv kläddes han ut till atlet.

3 EN GÅNG SOMNADE HAN INNE I TULPANEN. HANS FAR OCH PUBLIKEN VÄNTADE. MEN BLOMMAN SLOG INTE UT. SEDAN DESS STOD CARLITOS MOR BREDVID OCH BULTADE PÅ PAPPTULPANEN MED EN KÄPP.
"CARLITO, SOMNA INTE! DU MÅSTE SLÅ UT!"

I själva verket var han inte så ointresserad av Carmen som det föreföll. Men hennes föräldrar vaktade henne med spansk stränghet. En kväll tog han i alla fall mod till sig och drog henne avsides in i det tomma, mörka cirkustältet. I en ljusstrimma under täldtuken sa han rätt ut:
"Vill du gifta dig med mig?"

4 "Ligg inte där och snarka!" (Det var direktören som bultade på)
"Kom ut och se vad som har hänt!"
Täldtuken var borta. Bänkrader och avbrutna tältstänger låg i en enda röra.

Lille Georges Juan föddes till sjöss och fick sitt namn efter båten.
Kaptenen var en verkligt hygglig prick.
Han ställde till en hejdundrande fest.

Cirkusen försökte sig på ett gästspel i Ceuta, men det var meningslöst. Spanjorer och fransmän hade gjort stora förluster och inte ens en cirkus förmådde skratta bort krigets onda skugga.

"ÄR DET SANT ATT INGEN TVINGAR ER ATT UPPTRÄDA?" FRÅGADE DOMAREN.
"MEN KOM IHÅG ATT NI MÅSTE TALA SANNING!" INNAN NÅGON HANN FATTA DET, STOD CARLITO PÅ HUVUDET PÅ NENAS HUVUD. ÅHÖRARNA JUBLADE OCH DOMAREN RINGDE IHÄRDIGT MED SIN KLOCKA.

5 Till den romantiska cirkustraditionen hör, att clownen ska bära på en stor sorg i djupet av sin själ och att hans hjärta skall blöda när hans mun ler.

"3000 francs om dagen!" sade Charlie så lugnt han kunde.
Rancy gjorde stora ögon.

6 Han såg sig i spegeln. Han hade svarta vida byxor och en röd tröja som hade töjt sig och blivit väldigt lång. Det såg faktiskt lustigt ut, så lustigt att han borde beställa en ännu längre.

När mormodern låg sjuk i lunginflammation
ville hon höra Carlito spela. Och han spelade och spelade.
Tårarna växte i ögonvrårna och svävade fullmogna ut i rymden.
Han skulle fråga mormodern om hon tyckte om det han spelade,
men då hade hon redan börjat kallna.

Han var utom sig av oro för Carmen och barnet. Inga araber syntes till. Han rusade fram på tomma gator i sin långa tröja och lösnäsa. Personalen i hotellvestibulen stirrade på honom när han kom och bultade på.

7 Soldaten placerades på några brädor och med en presenning över. Nattliga araber smög senare bort med honom.

(Ögonvittne:)
"Vild panik utbröt. Alla ville vi komma ut så fort som möjligt. Så hörde jag någon som skrek. Jag vände mig om och där, inne i manegen, stod clownen. Han viftade och hoppade och grät och skrek att vi skulle komma tillbaka in i tältet, annars skulle vi inte ha en chans. Alla rusade in igen och kastade sig i sågspånen. Skotten fortfor att ljuda. Det visslade och raspade i tältduken varje gång en kula trängde igenom. Någon skrek varje gång någon blev träffad."

8 Inkomsterna räckte knappt till mat och husrum och den en gång så stolta cirkus Reina Victoria började förfalla.

"VAD SKRATTAR NI ÅT?" UNDRADE KONTROLLÖREN, MEN HAN FICK ALDRIG NÅGOT SVAR.

Vilken föreställning! Tältduken i trasor, hundratals döda bland bänkraderna, krossat fönsterglas på gatorna och blod i rännstenen. Vilken cirkus!

Direktörens "schön" hade låtit så komiskt att Charlie inte kunde låta bli att skoja om det.

9 "Charlie Andreu Rivels - Chaplin i Trapets"
Stadens annonspelare stod i blom.
Artisterna blev plötsligt översvallande vänliga mot Charlie Rivels.
Folk hopade sig.
"Kommer ni inte ihåg mig? Vi träffades en gång..."

Men "schön" måste förstås göras begripligt även i länder
där man inte talar tyska. Charlie satte sig ner och funderade
och kom till sist på det internationella "Oh!"
"Akrobat - Oh!"

En gång uppträdde han på ett sanatorium.
Där låg en 17-årig flicka obotligt sjuk.
Hon dog med clownens tvetydiga leende på sina läppar.

Charlie Rivels återvände till hotellet.
I vestibulen satt en sirlig herre och väntade.
Han hade en välansad tangorabatt.
"Ah, monsieur Rivels!" utropade han.
Efteråt tackade han artigt och gick baklänges mot dörren
kastande kaskader av hjärtliga fraser.

10 Trollkonstnären har blivit av med en briljantring
och konstryttarinnan med en handväska full med pengar.

När de var i London, sjuknade plötsligt Valentino.
Febern steg snabbt till fyrtio grader.
Kung Georgs livmedikus anlände i hög hatt och frack.
Han undersökte den lille
och med vita handskar konstaterade han dubbelsidig lunginflammation.

11 "Berlin, Budapest, Bryssel, Wien - från stad till stad, från land till land drogo vi med våra nu berömda nummer."

DET KLARNADE, DISET BLEV TILL LAND. DET VAR DANMARK. PASSKONTROLLÖRERNA
SOM KOM OMBORD PÅ FÄRJAN SÅG UT PRECIS SOM VIKINGAR, TYCKTE ALLA.

12 Ballongen var fylld med varmluft och började slita i förtöjningarna. Mila skulle just ta plats då en vindstöt slet loss ballongen. Hans ena ben kom i kläm mellan ett stag och en lina. Ballongen med den blödande Mila höjde sig över marken där benet låg kvar bland tusentals förskräckta åskådare.

Cirkusvagnen rullade bakåt mot stupet. Carlitos far satt på kuskbocken och barnen och modern var inne i vagnen. Carlito hörde ett sällsamt tjut utifrån snöyran. Det var fadern. Ett ångestladdat skri som Charlie alltid skulle minnas. När ett av hjulen hängde över avgrunden gick hästen plötsligt framåt och vagnen klarade sig upp igen. Carlitos far sjönk avsvimmad ihop på marken.

Någon sprang efter tjuven. När denne blivit upphunnen tog han fram en kniv och sprättade upp magen på sin förföljare som skrikande föll ihop i sitt blod.

Trapetsen högt uppe i Cirkus d´Hiver var felkopplad. Charlie hängde i den. Plötsligt brast en lina. I stället för att störta, fastnade han med handen i kroken som skulle hållit fast linan. Kroppstyngden tillät kroken att tränga genom handen, genom handens ben och ut på andra sidan. Det här var ett oväntat och nytt grepp. Publiken skrattade hej vilt. Clownens lilla rop däruppifrån dränktes. Allt gick liksom i slow-motion. Åskådarnas skrattande halsar sträckte sig nästan ända upp till trapetsen. Charlie spände musklerna i den fria armen och hävde sig långsamt av kroken. Han band om en näsduk och fortsatte numret.

13 Enligt den romantiska cirkustraditionen
ska clownen bära på en stor sorg i djupet av sin själ
och hans hjärta skall blöda när hans mun ler.
"Nu fick jag prova på hur det kändes."
Trapetsnumret svävade långsamt i luften,
gungorna seglade fram med sadistisk tröghet.
Charlie var helt frånvarande under plommonstopet.
I pausen störtade han iväg i en bil.
Alltjämt i chaplinkostym kom han in i rummet:
"Lever han ännu?"

Charlie Rivels rekommenderar slutligen boken
"Tuccaro: 'Tre tal över konsten att hoppa
och göra volter i luften'
(Paris 1559)"

Nu var revolutionen i full gång. Den riktade sig mot den avskydde president Irigoyen. En sydamerikansk revolution var alltid ett riktigt spektakel. Det var tydligt att de kämpande nu var alldeles utanför Casino. Maskingevär knattrade, karbiner och revolvrar knallade. Ibland hördes ett poröst dumpande när en kula trängde sig in i husets trävirke.

Alla balkonger och fönster var fyllda till bristningsgränsen av visslande och ropande människor. Alla trängdes de för att bevittna skådespelet. Långt nedanför, på gatan, utkämpades en strid mellan revolutionärer och regeringstrogna. I gathörnet tog en polispatrull betäckning. Högt över deras huvuden ekade bifallsropen från balkongerna.

Svenskarna visade sig vara ett allvarligt folk.
Man spårar ett snöaktigt leende bakom deras tunna ansikten.
Kanske de märker att clownens mun bara är ditmålad.

I förgängelsen skapade Gud borgarklassen
och arbetarklassen. Han skiljde det ena från det andra,
men han såg inga motsättningar. Varde ljus!
Från början var det kväll i början av dagen
och morgon i slutet av den
Ur mörkret föddes ljuset, ur kvällen dagen.
På morgonen sjönk dagen med solen i havet.
Tiden har förändrats.
Och det vart mörker!
Men i dagen träder motsättningarna fram och
Gud har för länge sedan insett sitt misstag.
Han har ångrat sig men förmår inte längre
hejda den snöboll han satt i rullning.
Säg det barn som inte föddes med värk!
Och världen föddes ur Guds personliga problem.
Men själv har han ångrat sig.
Gud sitter nerknarkad på ett hotellrum i Barcelona.
I landsflykt, bland kackerlackor.

15.05.70.

Hitler kommer ut på avelstrappan,
han höjer handen och kastar ner en polett
folket under lösgör sig, förenar sig,
höjer sig och ropar: B_{INGO}
Fascisterna nickar
och blinkar: $BING_{O}$
ungefär som ø i Joakim von Ankas
globala ankögon

3000 människor har samlats
i en gammal gymnastiklokal
där fotsvetten frätt bort färgen från väggarna
2998 sitter vid långa bord
och spelar bingo
2 sköter om duschrumsmekanismen

FRÅN EN SOM FÖRLORAT SIG I TOM ESTETIK

Låt oss göra en enkel liknelse som tilltalar mej:)

I många år företog jag ändlösa resor med hissen upp och ner mellan markplanet och våningen "estetik" ända tills jag bröt mej ut ur hissen och upptäckte trappan. Till min besvikelse visade det sig att trappan och ledstången inte var överens. Ledstången följde inte trappans alla rörelser. När ledstången definitivt avvek in i en lägenhet, flydde jag tillbaka till hissen igen. Den stannade mellan våningarna. Där grät jag mig in i alla tänkbara kuddar, men ingen hjälpte.

Högt, högt uppe över allas huvuden, bland de finaste dyraste lägenheterna irrade jag omkring i trappan. Det var en konstig trappa, för den ledde bara uppåt, mot molnen. Den hade en konstig ledstång, som inte följde med alla svängar och krumbukter. Trappan och ledstången var inte överens. När ledstången definitivt avvek in i en lägenhet, flydde jag in i hissen. Den stannade mellan våningarna. Där grät jag mig in i alla tänkbara kuddar, men ingen hjälpte.

11 - 8 - 70

Rogers and his Solar Scouts...what?
"Ingen varaktig fred, Travers.
Kom ihåg det, Travers!"

I mikrofonen: "On the right side
you can see the moon
and there you have salvation;
WATCH SALVATION! And on the left
you can see the left side!"

Solen. Ett program om
folkdans på solen.
Med lustiga hattar.
(Interrupt: Intermission)
Alla hoppar, alla har tagit med sig allt
och dom svävar i tre dagar
i tre dagar svävar dom i gasen

"Dom dansar soldans på solen!"

(Interrupt: Refreshing sandwiches)
Dom som leder dansen
är solhäxorna
the Sun-wiches, drillande den där låten...

(Intermedia: Ät Johnsons tomatrötter, samla tomatkärnor. Byt med kompisarna! Det finns 23 olika kärnor. Men bara hos Johnsons. Tomaterna med rötter. Tomaterna med pudelkärnor.)

"Only for Greens." Toaletten får bara användas av gröna.
Och föralldel, grönt påminner ju om gräs.

Marsianerna var inte gröna, nej då, inte det
minsta gröna, i själva verket
var dom marxist-leninister allihop.

Frågor om 20 år:

-Borde vi inte kunna älska våra medmänniskor oavsett ras, religion, hudfärg, nationalitet, trumhinna, kylskåp, bilmärke, kön och slips?
-Oavsett kön? Äru pervers va din djävel?!

DUÄRJUINTEKLOKNEJMÅSTEMANVARADET

-Cock-a-doodle-doo!
-Äru pervers va din djävel?!

-jordglobarna är sena i år ja det kommer nog att bli dyrt också så där en sex kronor för en liter men det kan det ju vara värt att åtminstone en gång få sej ett skrovmål jordglobar med grädde

-Goddag, jag undrar, har ni
strumpor som korvar sig?
-Det blir affären
berdvid/bridved/bedvrid
äh

-jo det är så att vi är ett helt gäng därhemma som är snuviga och nu tänkte jag att det kanske skulle gå att prångla ut lite cyklosanlösning, helst 15 milliliter?

-WELL, MORMOR RINGER OCH TALAR OM ATT DET LUKTAR SKORPOR I HENNES KÖK!

Ni får tänka er att ni ser det här på bio; Färg, stor duk
långt fram, benen över ryggstödet, våfflor och en kula snask.
Men med bara den lilla skillnaden att han talar amerikansk
engelska med många "well", "ah", "you know" och "sort of",
en lycklig kille med avbrott för glasartat fnitter, med ögon
och sånt, men att det inte är gräs han är hög på:

TIDNINGARNA BYTS I TYSTHET UT MOT SPEGLAR DÄR LÄSARNA KAN
SE SINA EGNA ANIKTEN, KAN SE HUR DERAS ÖGON LÄSER, TITTAR
MEN IRRAR FÖRBI ALLT VÄSENTLIGT I JAKTEN PÅ BEKANTA ANSIKTEN.

I tidningen ser jag hur mina ögon sprängs i blod

Jag står upp: rummet färgas: en röd hinna över ögonen.

Läpparna svider, det droppar ner på magen

röd blir den.

Den 32-åriga
trevliga
Don Redman

lille
smidige

blommorna sypinärna
med temporara blad

dörren slog igen
med en fluga

alltså just
detta att

två timmars lejonkyss

rubricerad som
musen i sockret

Lennart Hyland –
en vanlig foreteelse
i alperna!

THE DAILY PEACE

det ofärgade lockel
mot nagelbitning

blodsindoktrinering
med bananer
och sprit

BARNEN LIKNAR
FÖRÄLDRAR

Näsdukar hade man av naturliga
skäl funnit att 40-tal

slätter, svindel och solförmörkelse

sprang han flera km av smärta

pojkens när var svenska talad-hon

befrin sig från sitt fängfängelse

det är jul i garderoben

VILD CHOKLAD!

Det hände på ruggsidan!

Dream of Mushroom Soup

Den röda höstens, maronko 1866-68

väntar på bussen!

Diktatorns jättehuvud ligger på gatan

Nu är det slutikt med tefat för andra det

MED STÖRSTA BRÖDER!

tack du hjälpsamma man i bru jacka, ca 90 år

PÅ ONSDAG KOMMER MANNISKAN...

All musik döms numera efter kanten

ordet ingenting är pure-doxalt eftersom ord hinten tekstra nogenting men ~~ordet~~ ~~kä~~ det här ordet tekstra ingenting

Konstan bör vara missanpassad ty det är inte utdringe utan tillägge som gör oss fär vinnle

FREEDOM OF LONDON

Känt folk heter Kent

199. Pelle Jr och Maotsekung

En allians mot Maria

Vad ska du bli när du blir stor Jag ska bli negerledare!

SVENSKAR STOCKHOLMARE KAROLINER! DET ÄR EN STOR ÄRA KÖR MIG ATT:..

Kan ni rita kan ni också tecknu

Kan ni låta bli att oppna den burk ni köpt? Någonsin?

För jag den ännu att se min om på forget?

EN RESA MED NATTÅG

Nattåg=plåtskal innehållande människor, som nattetid rusar fram utefter en sedan länge fastställd bana.

Hur mycket man än funderar inför sin första resa med nattåg, visar sig dessa funderingar ha varit meningslösa, aningslösa och dumma när man väl finner sig själv sitta och vagga på fönsterplats i färdriktningen på ett dylikt tåg. Verkligheten är nämligen omutlig och den raderar ut ens tidigare funderingar för att ge plats åt nya reflexioner.

Jag minns hur atmosfären till en början verkade ganska normal, förutom att kupén var helt tom om man bortser från mig. Helt naturligt började jag utforska hela kupén med blicken. Det gjorde jag mycket lätt och obesvärat eftersom kupén var tom och jag inte behövde undvika blickar från några medpassagerare. Jag upptäckte egentligen ingenting nytt; det som fanns kände jag igen från tidigare tågresor, på dagen: alla numrerade platser, små nedfällbara bord, papperskorgar, nakna glödlampor i hållare som ser ut som upp och nedvända äggkoppar, vattenflaska, osv. Det enda som skiljer nattåg från andra tåg är kanske att nattåg går på natten.

Jag kom på mig själv med att undra något så löjligt som huruvida någon kunde tänkas ha torkat händerna på gardinerna jag satt vid. Eftersom jag inte kom till något resultat fortsatte jag irra runt med blicken, ensam som jag var.

Något jag redan tidigare anat men som först nu slog mitt medvetande med full kraft var: Jag kunde inte se någon nödbroms. Nåväl, den fanns väl utanför kupén i riktning mot toaletten.

Eftersom jag inte hade någon klocka på mig började jag efter ett tag fundera över hur länge jag suttit på tåget. Det fanns ingen man kunde fråga, så jag fick slå mig till ro igen, nu med det antagandet att jag rest i en eller en och en halv timme. Jag började åter studera kupén, eftersom jag inte hade något med mig att läsa. Plötsligt slog det mig hur tom kupén egentligen var. Den ena tomma stolen efter den andra reste sig från golvet som ett minnesmärke över dem som en gång suttit där. "Aha, en grav-kupé", tänkte jag och skrattade förstrött åt min egen idé. Så sträckte jag på mig och gäspade. Då upptäckte jag

att man kunde nå upp till bagagehyllan uppe vid taket om man s.a.s. halvsatt.

Så kom en ny tanke över mig (förmodligen som straff för att jag gäspat och burit mig allmänt lättjefullt åt): Jag påminde mig att jag inte sett en enda människa på tåget eller utanför i den svarta natten sedan konduktören tittat på biljetten och sedan gått vidare bakåt i tåget. Inte en människa sedan dess. Inte en enda station. Nu kändes det som om jag varit på tåget oändligt länge.

Så märkte jag det underliga: Förfärat upptäckte jag att toalettskylten längst bort på väggen visade "upptaget" och förmodligen hade gjort det under hela resan, utan att jag lagt märke till det. Längre hann aldrig mitt resonemang förrän den röda skylten växlade till grönt och "ledigt". Jag blev genast spänd på att se vad för sorts varelse som skulle komma ut. Han hade plommonstop. Han satte sig sakta längst bort från mig. Jag funderade över om det är vanligt att nattågspassagerare bär plommonstop och befinner sig på toaletten i två timmar.

Det var något underligt med honom. Förutom den strikta mörka kostymen och plommonstopet så var det något könlöst över honom. Varför tog han inte av sig hatten förresten? Han bara satt där och tittade lugnt åt alla håll utan att röra huvudet. Jag kände genast hur min "visuella" röreslefrihet i kupén begränsades. Jag kunde inte längre se åt det håll mannen satt av rädsla att möta hans blick. Jag såg på stolarna närmast mig. De hade nummer 47 och 48. Den tomma stolen bredvid mig hade nummer 45. Alltså borde jag sitta på nummer 46.

Denna mycket ångestfyllda resa hade fått mig att tvivla på mig själv. Jag ville därför kontrollera att jag åtminstone behärskade den enklare matematiken och jag reste mig därför utan att se bort mot mannen som jag skymtade i ögonvrån som en mörk fläck. Min plats hade nummer 46.

Efter yttreligare en stunds hemska kval tillsammans med mannen i plommonstop, hände äntligen något: bakifrån tågot stapplade ett fyllo fram, passerade med stor möda genom kupén, lämnade en doft av sprit efter sig och stapplade vidare ut genom dörren längst fram. Min blick föll då på toalettskylten som inte ändrades.

Tåget gick mycket lugnare nu. Det krängde inte och ryckte inte, utan gled tyst, men snabbt fram utefter rälsen.
"Rälsen", nästan utropade jag. För första gången kom jag att tänka på rälsen vi åker på. Den styr ju tåget i en förutbestämd bana.

Jag skulle förmodligen inte ha tänkt så här i vanliga fall men hela atmosfären på tåget tvingade fram sådana tankar och gjorde dem troliga; vad är det som säger att rälsen endast styr tåget? Kanske var det bestämt att just vid den skenskarven vi åkte över för ca en halvtimme sen, skulle ett fyllo börja gå framåt i tåget. Just i en viss krök låg det programmerat att mannen i plommonstop skulle komma ut från toaletten. Och varför inte? Jag tittade mig omkring i kupén. Varför skulle det inte kunna vara inprogrammerat i rälsen att jag just här skulle avslöja hemligheten med detta tåg?

Efter att ha suttit stilla en stund, konstigt nog absolut tom på tankar, reste jag mig långsamt upp för att öppna fönstret. Det gick trögt.
"Luta er inte ut!" uppmanade en skylt. Jag lutade mig ut. Det var nästan lika mörkt ute som det verkat vara inifrån den ljusa kupén. Mörkret verkade "tjockna" som dimma längst fram. Där arbetade sig tåget metodiskt in i mörkret. Jag stängde fönstret.

Vi har nu hunnit fram till samma ögonblick som när detta skrivs. Jag sitter fortfarande på tåget och har efter moget övervägande beslutat mig för att på detta sätt skriva ner mina tankar under denna resa. Jag vet inte varför. Det kändes bara som om det behövdes skrivas ner.

Jag ska inte skriva mer nu, utan jag ska gå fram till mannen i plommonstop och fråga honom om det jag funderat på de senaste minuterna, nämligen om han också är offer för denna djävulska tåg-plan eller om han kanske är en del av den.

(Dedikation: Till den, som för länge sedan, oöndligt länge sedan, vinkade av mig när tåget gick.)

12.09.69.

Vinter

Vi brukade gå upp tidigt varje morgon för att gå till kyrkan och be för fred. Det var en procedur vi kände att vi inte kunde undvara. Hur dåligt vädret än var gav vi oss av. Det kändes som om det inte skulle bli någon ny dag annars.

Vi hade suttit helt tysta vid frukostbordet. Ingen hade sagt något. Kanske hade vi väntat på att yttervärlden skulle tala först. Det var åratal sedan vi hade haft julskinka. Sådant fick vi klara oss utan nu.

Jag hade blivit klar först. Tyst satt jag och sög på de sista resterna av en tugga. Så reste sig alla och började förbereda promenaden. När vi kom ut i kylan hade jag fortfarande minnet av julgranen i huvudet. Grön, ojämn och med ett fåtal anspråkslösa prydnader.

Gatorna var tomma. Ingen verkade vara på väg till kyrkan. Inne på kyrkogården var det om möjligt ännu lugnare än ute på gatorna. Men det hördes svaga orgeltoner. Nej, egentligen var det en enda ton. Som om något hakat upp sig. Vi blev alla stående i porten, stirrande in i kyrkan. Där var tomt, så när som på en underlig man som stod längst borta vid altaret, med ryggen vänd åt oss, helt klädd i vitt. Så vände han sig sakta om med händerna utsträckta. Ansiktet var helt vitsminkat. Han stod nu mot ett bord med en stor balansvåg på.

Ingen av oss flyttade på sig.

Den vitsminkade hade fortfarande händerna utsträckta. Den ena handen sänkte sig mot den ena vågskålen. Denna tyngdes ner av något som lagts i. Nu sänktes också den andra armen mot den andra upphöjda vågskålen. Plötsligt verkade den vitsminkade sugas bakåt, men jag märkte genast att det inte var så; det var bakgrunden som kom framåt. Hela altarskåpet välte över mannen. Genast lämnade vi våra platser vid ingången och rusade in.

Det blev jag som sprängde målsnöret längst fram. Jag var först. Genast började vi rota bland resterna av altarskåpet. Vi kände alla så väl igen de uthuggna trähelgonen, som nu låg i en enda röra: Där hade vi Olof Palme och alla de andra popidolerna. Någon hojtade. Denne hade gjort ett fynd i röran. En back med läskedrycker (passionsfrukt). Vi hjälptes åt att bära den tunga backen ut ur kyrkan.

Utanför kyrkogården började det snöa. Det påminde om gamla tiders jul med snö. Jag tittade uppåt och gapade. En stor snöflinga smälte i min mun. Så snubblade jag och fick en tillsägelse om att se var jag gick.

Långsamt bar vi backen vidare genom staden.

Jag kunde inte sluta att stirra uppåt. Jag försökte följa en flinga från så högt jag kunde se den tills den kom ner. Så länge flingorna svävade högt uppe var det inget underligt, men när de kommit ner upptäckte jag att de var ett snötäcke.

Vår tysta marsch avbröts av ett kraftigt dån. Alla tittade uppåt och där såg vi en väldig bandspelare sväva högt uppe, förmörkande himlen. Jag märkte hur bandet gick av och marken öppnade sig under oss och vi föll ner i en grop. Jag blev alldeles snöig. När vi föll gick flaskorna sönder. Snön färgades röd. Det röda spred sig med djävulsk snabbhet över hela nejden. Snart var allt ett enda stort rött fält. I panik började vi alla springa, först åt olika håll men med samma mål.

När vi flåsande sprang uppför trappan till vårt hem och någon med nyckel därnäst låste upp dörren, hörde jag redan hur vinden tjöt därinnanför. Dörren svängde upp. I hallen stod jul granen och vajade för vinden. Där hängde alla våra julgranskulor, krossade i sina trådar.

Skriven 5/11 69

Drömmarna började alltid likadant. Jag sitter under ett träd någonstans och sover. Det är mörkt. Så hör jag dagfåglarna komma och jag vaknar.

-Vad är dagfåglar för någonting? Undersökningsledaren höll fram pennan i det han ställde frågan. Jag förklarade för honom att det skulle framgå av fortsättningen på drömmen.

Jag hade ställt upp som frivilligt undersökningsobjekt på drömlaboratoriet. För forskarna var det den vanliga arbetsrutinen, men för mig var det något ganska nytt och intressant. Åtminstone till en början. När man hållit på och häftat fast elektroder och annat på kroppen i över två timmar började det dock kännas tröttsamt. Forskarna ställde trots mina påpekanden om det ovanliga i mitt fall, bara några rutinfrågor och så släckte de ljuset och gick ut genom en dörr innanför vilken mätinstrumenten fanns.

Det påstås att det är lättare än man inbillar sig att somna med en mängd elektroder fastkletade på kroppen. För mig gick det inte så lätt i alla fall. Jag irriterades lite av sladdarna. En annan sak var, att jag måste sova på rygg. Det brukar jag inte göra annars.

Så ligger det då en person med hjärnan på reducerad (?) effekt och sover i en säng mitt på golvet i ett laboratorium. Trådar löper från den sovandes huvud ner i en kopplingslåda och vidare ut till ett kontrollrum. Det är mörkt och dunkelt i drömlaboratoriet.

När jag vaknat brukade jag sitta kvar under trädet. Dagfåglarna kom. De var vita men framträdde som ljusa skuggor mot natthimlen. Så vispade de bort mörkret med sitt flaxande och det blev dag.

Fältet framför mig var grönt och det reflekterade ett behagligt ljus från himlen. Längst bort verkade det som om marken vek av nedåt. Troligen var det en dal där.

Undersökningsledaren verkade mycket förundrad när han talade om det för mig.

-Ja, jag har länge misstänkt att det är något speciellt med de här drömmarna, var det enda jag kunde säga.

EEG-kurvorna hade först visat de normala hjärnvågsmönstren under insomning. Men när jag skulle inträda i det stadium där man brukar drömma hände något märkligt: Hjärnvågorna verkade upphöra. Diagrammet blev praktiskt taget en rak linje. Även andra mätningar verkade underliga. Puls och kroppstemperatur var onormalt låga. Och framför allt hade forskarna saknat det stora, säkra tecknet på drömaktivitet, nämligen de små snabba ögonrörelser som brukar benämnas REM.

Sedan brukade jag alltid bara sitta där och titta mig omkring. Studera naturen, som visserligen var vacker men som ändå gav ett ödsligt intryck. Det berodde nog på att jag aldrig sett en människa där. Möjligen kunde jag ibland uppfatta skrik långt borta från obestämbart håll. Annars var enstaka förbipasserande fåglar det enda tecknet på djurliv. Efter några gånger började jag bli nyfiken på den där dalen jag skymtat så ofta. Jag bestämde mig för att gå dit. Med någon möda reste jag mig upp.

Sedan de första mätningarna av min hjärnaktivitet under sömn gjordes, hade jag blivit det ständiga objektet på laboratoriet. Ibland kunde jag få sova varje natt i en hel veckas tid där, allt medan ivriga forskare sprang omkring och avläste EEG-remsor, föreställde jag mig.

-Drömmer du verkligen likadant varje natt? undrade en assistent.

-Ja, ungefär, förklarade jag medan assistenten justerade en elektrod på mitt huvud, men igår natt reste jag mig upp för att gå och utforska den där dalen.

Det snurrade runt i huvudet ungefär som när man rest sig för häftigt, men jag beslöt ändå att lämna min plats under trädet. Förr eller senare måste jag göra det.

Jag vet inte hur jag bar mig åt men på något sätt lyckades jag tappa bort mig mitt ute på ängen och gå vilse. Dalen lyckades jag aldrig komma fram till (den såg jag inte ens nu), men efter en hel dags vandring såg jag ett hav långt borta.

-Jaha, sade undersökningsledaren och slog igen anteckningsblocket. Han kastade en blick på sina assistenter som just var i färd med att sätta in en ny pappersrulle i EEG-apparaten.

-Inatt sätter vi in den 18:e pappersrullen. Imorgon kommer vi att ha 11 000 meter sammanlagt. Alltihop är din sömn, sade han till mig.

Utan att tänka vidare på saken gick jag ut i vattnet. Det blev snart djupare. Till sist började jag simma. Jag simmade länge, medan havet omgav mig på alla sidor.

-Det var faktiskt den första natten hittills som har varit lite ötäck. Förut har det varit rogivande på något sätt att sitta under trädet, men nu har det ju blivit en viss handling.

Vi satt vid frukostbordet, jag, undersökningsledaren och de två assistenterna. Jag åt hela tiden medan jag pratade, men mina åhörare satt andäktigt och lyssnade medan kaffet kallnade.

Nästa dröm började på ett nytt och annorlunda sätt. Det uppvaknande som alltid inleder mina drömmar skedde den här gången i vattnet. Jag vaknade simmande. Troligen hade jag simmat hela tiden sedan förra drömmen.

Tre nätter i rad drömde jag att jag simmade. Tre enformiga drömmar. Alltid bara hav och vågor överallt. Men jag förtröttades inte. Jag simmade.

-Om jag kunde förstå hur hans drömmar kan vara så länge! 10-15 minuter per dröm är vanligt, men inte flera timmar, viskade den ene assistenten till den andre.

En dag (natt) siktade jag land. En lång smal brygga sträckte ut sig i vattnet mot mig där jag kom simmande. Bryggan var så smal att jag fick för mig att den varit dubbelt så bred från början, men sedan sågats av på längden. Inte ett dugg utmattad kravlade jag mig upp. (Jag kom att tänka på Australien, berättade jag för assistenten sedan.) Landet jag kommit till verkade inte lika slätt som det jag lämnat. Längst bort skymtade en bergskedja, framför den en liten sjö och framför den något som liknade en enda jättelik park. Någonstans skymtade jag ett vitt staket som inhängnade en liten kvadratisk yta. Närmast mig låg en liten vattenpöl. Allt hade runnit av mig. Jag var redan torr.

-Det verkar lika ensamt här som där jag kom från, tänkte jag och kunde inte låta bli att sätta mig under ett av de stora träden.

Forskarna hade tidigare gjort försök med mig vid vaka. Jag hade varit vaken tre dygn i sträck. Man hade mätt hjärnaktiviteten även då. Under dessa vakor fick jag vissa hallucinationsanfall. Då visade EEG-diagrammet det vanliga drömmönstret.

Jag vaknade (somnade) och fann mig sitta under samma träd som sist. Det fanns ingen mer tid att förlora så jag begav mig mot marken med det vita stängslet. Efter några timmars vandring nådde jag utmattad fram till det. Det var ett vitt trästaket. Jag klättrade över (det fanns ingen grind). Jag undrade över staketet men hann inte tänka färdigt förrän jag hörde springande steg och instinktivt måste gömma mig. Tvärs över området såg jag hur några småpojkar just klättrade över staketet. De sprang fram till det närmaste trädet, klättrade upp i det och - plockade varsamt ner alla vita fåglar som satt på grenarna. Pojkarna stoppade dem försiktigt på sig och sprang under skrik och skrän bort.

-Jag förstår inte varför du blev trött av att gå till staketet, men inte av att simma över ett helt hav, sade assistenten.

I nästa dröm lämnade jag inhängnaden och gick vidare till sjön, förbi den, mot bergen, genom en bergsklyfta och slutligen ut på en äng. Jag förstod att jag var "hemma" igen. Hade jag simmat och gått i en cirkel?

Var på ängen befann jag mig om inte vid den där dalens början? (-Jag tror det här är en annan värld och ett annat liv, sade jag. -Hm, sade undersökningsledaren.) Återigen kände jag ensamheten som ett tryck från landskapet. Nere i dalen var det dimma, så jag kunde inte se om där fanns någonting. (Efter denna dröm förklarade forskarna att jag sovit tre dygn i sträck.) Jag stod och mediterade en stund över att jag nu äntligen kommit fram till den mystiska dalen. (Detta var min sista dröm i den här serien. Sammanlagt hade jag drömt i ett år ungefär. Efter test visade det sig att mina hjärnvågsmönster var normala igen, aldrig så där nollställda. Drömmarna kom aldrig åter.)

Jag funderade just på om jag skulle gå ner i dalen, då jag såg någon komma upp ur dimman ur dalen. När jag såg vem det var, försökte jag gå framåt, men snubblade. Där blev jag liggande, blödande.

/5 15.11.69. H

Vi var inte i Borås

Jag mötte honom i stekoset utanför trappan. Han hade skägg och keps. Just då kom vågen. Röd och väldig sköljde den in över stan. Folk och bilar kastades besinningslöst omkring. Det smakade svagt av järn, kunde jag konstatera när jag råkade få in lite i munnen. "Hjälp, negerblod!" hörde jag någon skrika/bubbla. Jag hostade och fick upp lite av mitt eget blod. Det verkade bli ödesdigert för stan. Vid det här laget var alla hus bruna i olika nyanser. Det är ju för djävligt, husen blir ju fula och förstörda. För att inte tala om alla affärer och bilar. Överallt plaskade det och piskade det och stänkte upp mot väggar. Människor simmade omkring förfärade. Jisses, nån kunde ju till och med drunkna i sörjan. Att dom inte tänker sig för innan dom släpper fram sånt där. Drunknade flöt upp till ytan. Drunknade flöt på ytan. Drunknade kastades med vågorna mot husväggar, där de krossades. Blodet flöt ymnigt, som det heter. Det var varmt och tjockt, heter det också. Det sökte sig in på alla ämbetsverk och flöt ut igen med en mängd blodiga papper som snart förvandlades till en massagröt. Allt var rött. En bil kom flytande mot mig och bakom den en död gammal dam med paraply. Bredvid henne skymtade också en tom flytväst. Så slog det mig, en helt ny tanke: Blod brukar ju bara inte komma så här. Det brukar ju ha något ursprung, det brukar ju komma från något...eller någon, några... Innan bilen flöt på mig hann jag se ett grönt stoppljusnågonstans. Jag föreställer mig att det sedan sakta slog om till gult långt därbörta.

23.11.69.

efter sedan de gått uppför alla trapporna och värden förevisat rummet:

- Men, jag förstår inte...
- Lägg er nu och ta det lugnt. Ni är säkert trött efter den långa resan!
- Men hur menar ni, var ska jag...
- Lägg er nu i väskan och koppla av!
- Men, i väskan! Sa ni verkligen väskan?
- Ja, naturligtvis. Var skulle ni annars sova?
- Ja, var sk...I EN SÄNG FÖRSTÅS!!
- Nu lugnar vi ner oss lite grann! Se själv en sån fin sovväska ni har tagit med er! Hade ni glömt den?
- Vill ni ha en cigarr?
- Va?
- Vill ni ha en cigarr?
- Hrm...?
- ...ni kanske inte nyttjar?
- Jodå visst. Förlåt mig. Tack så hjärtligt. Luktar gott... Och som sagt väskan står där den. Det är bara att öppna locket och...förresten har ni tändstickor möjligen?
- Tändstickor? Hurså?
- Cigarren! Jag upptäckte att jag själv inte har några tändstickor på mig!
- Cigarren? Har ni inte ätit upp den ännu? Tycker ni inte om cigarrer?
- Haha! Nu var ni rolig! Haha!
- Var jag?
- Ja-a, ni frågade mej om jag inte ätit upp cigarren än! Haha!

Men hyresgästen kunde inte se det minsta roliga i det.

19.02.70.

Fragment från ett lyckligt 50-tal (Koreakriget var 1950-53).

Hennes föräldrar hade träffats under en motorcykelutflykt på 20-talet. Hon hade blivit född för tidigt. Alldeles för tidigt. Hon hade ett liv bakom sig hon också, trots sin ungdom. Ett bakom sig liksom ett framför sig.

Hans föräldrar hade träffats på 20-talet. Han hade blivit född. Han hade ett ensamt liv bakom sig, precis som hon. En gång plockade de lingon tillsammans med sina föräldrapar som inte var så särskilt goda vänner. Det var på den tiden trädens bark ännu var frisk, med alla de hemligheter som så småningom skulle komma att glömmas bort, i takt med organismens sönderfall.

Föräldrarna slogs allt ibland. Trots att det var alldeles för tidigt.

En gång satt han på toaletten och mådde illa i en timme.
En annan gång låg hon och grät framför badrumsvågen.
- - -

Två gånger hade de mot sina föräldrars vilja tillsammans rest till kusten. Där upplevde de den första harmonin.

DET FINNS EN SORTS TAPET SOM KALLAS "HARMONITAPET". VET NI VAD DEN ÄR GJORD AV

Den första harmonin liksom den ursprungligaste harmonin. De diskuterade allt som kom för dem, även oväsentligheter som t.ex. hans magkrämpor. Han fick ont när måsarna skrek över vattnet. De trodde att de aldrig skulle bli osams om de berättade varje liten löjlig tanke för varandra. Det trodde de.

Han grät över henne och berättade om sina sexualkomplex.

DU BEHÖVER INTE KÄNNA DET SÅ, sa hon. Han kramade henne dyrbart, tänkte på deras forna oskuldsfulla förhållande och hur han nu måste framstå som ett djur inför henne.

Han hade tyckt att det verkade grymt.

Han hade drömt mardrömmar, där han ständigt var på väg in i ett lite rum där några av hans manliga kamrater utövade homosexuella samlag. De gjorde det för att skrämma honom, trodde han. Det homosexuella skrämde honom inte. Att kamraterna använde sig av sexuella medel enbart för att chocka honom, skrämde honom däremot.

Han tyckte att han hade smutsat ner och förstört deras fina förhållande. Hon var mycket förstående och förklarade att han inte behövde känna det så. DET ÄR NATURLIGT ATT MAN SÅ SMÅNINGOM s.a.s. VILL GE VARANN ALLT, DEN HÖGSTA ÖMHETSBETYGELSEN. Nu hade han öppet erkänt sin bedrövlighet. ALLT SKRIVERI, ALLT TAL OM ATT MISSLYCKAS! klagade han. Vid fjorton års ålder hade han bevittnat ett samlag. Det blev en skaknde upplevelse. Den pornografi han köpt under de ensamma åren hade gett honom tillfällig upphetsning, men han hade fått en syn på sexuallivet som något rått och onaturligt. DU SPÄNNER DIG I ONÖDAN, förklarade hon. LIVET ÄR INTE SÅ KORT VI VÄNTAR FÖRSTÅS TILLS DET KÄNNS NATURLIGT FÖR BÅDE DIG OCH MIG, fortsatte hon stillsamt. När hon sagt det kände han verkligen hur hon älskade honom, på stranden.

De var båda bekymrade över att de slöt sig så och isolerade sig så och inte kunde göra något åt världsproblemen, som plötsligt tedde sig oövervinneliga och som manade till självdestruktiva handlingar i ofantligheten. Det iskalla havet sköljde in över dem och stranden.

Vågen gick tillbaka. I tystnadens och havsbrusets självklarhet vände han hennes nakna kropp på magen. Han smekte bort sanden från ryggen. Plötsligt såg han hennes ryggtavla i en stor close-up. Den blev som en mjuk karta med massor av vägar, dalar och sjöar.

HAR DIN FAR SLAGIT DEJ? FRÅGADE HAN OCH HÖRDE HUR HON SNYFTADE I MARKEN.

Ryggen var full av rispor, gropar och blåmärken. Stora blåmärken.

Han fick en tyst vision av att himlen mörknade, att flickan framför honom höll på att försvinna, att hennes tårar höll på att ätas upp av havet. Därför lät han varje kvadratcentimeter av hennes kropp bli en kyss från honom.

Sanden gnisslade mellan hans tänder. Han hade legat på stranden i två dagar nu. Legat i varma hallucinationer, med 12 grader i luften och 8 grader i vattnet. Långt borta på stranden tyckte han sig se ett övergivet parasoll, uppspänt, omkringdrivande i vinden. Han kysste varje tum av sandstranden.

Hon hade plötsligt förvandlats till sand under honom.

DERAS FÖRÄLDRAR HADE TRÄFFATS PÅ 20-TALET.

Hon blev till sand, ryggen blev till jord. Hon hade verkligen fötts alldeles för tidigt.

ket 70.03.01.

TACKEL

21/1, intalat på band:

Jag använder ju käppen och så får jag sprutor varje dag. Vi tränar gång i korridoren. Det går fort att bli hjälplös. En sak har jag märkt...jag undrar ofta om dom talar med mej därute...ja eller om folk försöker prata med mej. Undrar hur jag ser ut när jag går i korridoren.

20/3
Patienten råkade den 3 november förra året ut för en trafikolycka, med allvarliga hjärnskador som följd. Han berövades både hörsel-, syn-, smak- och luktsinne. Patienten talade inte på flera månader och när han gjorde det skrek han att han inte kunde tala. Så småningom kom han underfund med att han kunde tala fortfarande, även om han själv inte kunde höra det. Patienten hade ingen möjlighet att gå själv och med hjälp var det ändå svårt. Matlusten försvann. Känselsinnet utvecklades till överkänslighet. Han kunde känna skillnad på ljus och mörker trots sin blindhet. Patienten fick vidare tala in sina upplevelser på band. Med tiden blev han dock allt omedgörligare vid inspelningarna. Han var i stort sett passiv utom vid gångträningspassen då han uppvisade stor iver. Eftersom patienten, trots att han själv inbillade sig det, inte gjorde några framsteg i gångträningen, beslöt vi upphöra med den. Patienten kunde sedan under en tidsperiod sitta och klia sig i håret hela dagarna. Ibland rev han hårbotten blodig. Han yrar ofta i sömnen om sin f.d. arbetsplats och arbetet där. Patienten var tidigare väskfabrikant.

15/2, intalat på band:

Ibland drömmer jag så konstigt. Inga bilder, bara mönster som svävar omkring i mörkret...jo ibland drömmer jag att det känns som om jag flyger och flyter omkring. Som om någon bar mig. Annars känns det ganska kusligt. Det finns liksom ingen anledning längre...ja va fan ska jag säga egentligen menar ni?

20/2, intalat på band:

Folk som kommer hit för att titta på mig, jag kan inte titta tillbaka. Men jag känner hur det blåser när dom rör sig i rummet. Jag har upptäckt hur tätt med hår det är överallt på kroppen. Jag har också märkt att jag har konstiga veck på magen...

23/2, intalat på band:

När jag repar med naglarna i mönstret på fingertopparna tycker jag nästan att det hörs. Hahaha...(ngn rör patienten)...vad är det? Talar jag högt? Jo...och så vi kan prata...jag vill att folk ska röra vid mig. Det är ju löjligt.
Jag kommer ihåg, för ett tag sedan var jag inne i en affär. Jag skulle köpa en burk soppa. Jag pekade på en burk på en hylla. Gubben sträckte sig upp i affärn. Nej inte den. Den där, sa jag och försökte visa honom rätt. Sedan betalade jag och gick. Dom hade en klocka som ringde när man tog i dörrn. Ärter var det visst förresten...Och nu låter dom mig inte ens träna gång längre...

12/3, skrivet på en lös lapp, hittad under sängen:

Är det vatten eller vin jag dricker?
När jag ätit har jag bara att
vänta på att matsmältningen ska göra sitt.

15/3, intalat på band:

Jag vill höra sagor. Jag kommer ihåg att jag var ganska liten. Grönt, och solen sken ner i en sandhink jag hade...den över huvudtaget...jag vill höra sagor om citroner. Citroner.

3/4
Den 1 april fick patienten ett affektutbrott. Han rusade besinningslöst mot en vägg med huvudet före, varvid hans hjärnskador förvärrades. Patienten miste nu även känseln. Han ligger nu tyst och tydligen chockad i sin säng. Han får näring genom en slang. Patienten höjs sporadiskt och under korta tidsperioder upp till medvetandets nivå.

15/4
Patienten är nu av allt att döma vid medvetande men talar ännu inte. Frågan är om inte chocken gjort honom oförmögen att tala för all framtid.

16/4
Patienten har börjat tala igen. Till en början ganska osammanhängande, men sedan bättre och bättre.

20/4
Patienten tillåts nu nästan enbart att ligga till sängs. Minsta rörelse kan vara farlig eftersom han inte känner om han skadar sig. Patientens ordförråd har blivit märkbart mindre. Ord trängs tydligen tillbaka till det undermedvetna, eftersom patienten inte på länge kunnat höra ord upprepas i dagligt tal. Han har vidare börjat skriva ner sina upplevelser.

19/4, intalat på band:

Det var länge sedan nu...undrar hur det skulle vara att bada. Har jag badat? Hur var det? (ngn flyttar patientens armar)...Det känns konstigt att känna hur armen rör sig utan att man vet om att man... rör dom själv. Nu har jag bara balansen kvar, nästan. Vad ska jag med den till? Jag vill rita någonting. Är det ingen som vill rita någonting åt mig?

27/4, intalat på band:

Världen är döv, nej död! Jag känner mig ensam igen, på den här sidan. Väggen! Telefonen! Någon talar för högt i telefon. Jag får ont i huvudet. Det känner jag. Jag blir yr då.

28/4, skrivet:

Jag vill åka hem. Här hörs det inget, det är alldeles mörkt.
Varför får jag inte åka hem? Jag har ju ett hem.
PS. Jag har radio också. Jag kan inte vara ensam alldeles själv.
Jag kan inte vara döv utan och inte höra. Jag klarar inte det.

17/5, skrivet:

Det är spännande att vakna och samla sig. Man vet aldrig riktigt var man är. I början kunde jag fundera väldigt på var armen var och sedan märkte jag att det var benet.

17/5, intalat på band:

Snart är ni nog blinda allihop förresten. Snart har ni brunnit upp allihop och är döva. Fan, vad det skskar! Lastbilar, dessa förbaskade lastbilar som håller på och kör. Nu ser ni: jag har aldrig riktigt litat på lastbilschaufförer och det ska inte ni heller göra!

19/5, intalat på band:

Du har ett ansikte på väggen i tio år. Ett porträtt. I tio år. Och en dag får du se det i en spegel. Ja. Du ser ansiktet omvänt och du tycker att ansiktet har förändrats. Ändrat min. Va? Va? ...Hur låter det när jag gör så här? Är det väggen? Nej?

20/7
Patienten redovisar underliga upplevelser och minnen. Han tror sig bl.a. göra själsliga resor utanför sin kropp. Ibland sjunger han sakta och när han ertappas med det, urskuldar han sig med att han trodde att han sov. Patienten talar ansträngt och med en viss fåordighet. Talet är deformerat p g a patientens oförmåga att höra andras tal och härma det. Han har andningsbesvär och måste "tänka på varje andetag".

10/8
Patienten hade, visade det sig på morgonen, legat och bitit sönder tungan under natten. Senare på dagen genomled han en andningskris.

1/8, intalat på band:

Det är svårt att veta när man tänker själv eller när man drömmer. Sömn och vaken är så lika. Ibland tänker jag väldigt klart, så klart att jag ser världen runtomkring mig tror jag nästan. Jag går på en gata. Ett vitt hus i solen framför mig. Jag handlar en tidning. Jag är inne i olika människor varje dag. Jag hörs på deras röster. De ropar mina ord. Ja, jag kan hålla reda på datum också. I gläntan mellan husen skymtar en parkeringsplats...

Hon studerade på den tiden. Hon läste gevalia kommer jag ihåg...nej, humaniora var det visst hon läste. I alla fall så blev hon aldrig färdig.

4/8, intalat på band, med övertygande brytning:

Jag komponerar fantastisk musik. Fantastisk musik.

5/8, intalat på band:

Berätta för mig, går inte en musikkår förbi utanför just nu? Skriv med min hand får jag höra! Inte? Svettas jag?

9/8, skrivet:

den 9 min födelsedag.
När jag är ute rör jag mig så lätt att jag
inte ens trampar ner gräset Skogen susar genom
någon annans öron.

10/8, skrivet på en påse som innehållit bananer:

Idag den 8 min födelsedag!
En röst under täcket! Tänk
att vara impotent med en annans kropp.

29/8, skrivet:

Hon sitter på en låg pall. Jag såg henne halvt bakomifrån. En lång s vrt klänning har hon. Hon är gammal. Tyhet är svart Det svarta tyget luktar frasigt. På axeln. Nacken är i styv. Hon rör sig inte heller. Men genom klänningen växer en ros ut ur knät.

25/9
Patientens tal är numera obegripligt. Endast fragmentariskt kan man ana fantastiska upplevelser, liksom i en annan dimension. De ord patienten inte använt på länge och som varit tillbakaträngda till det undermedvetna har nu börjat höjas till ett medvetet plan igen. Under det passiva skedet, när orden inte användes, deformerades orden enligt det omedvetnas lagar, vilket nu visar sig genom de neologismer patienten använder. Han skriver fortfarande men med dålig handstil och svårbegripligt. Han omvärderar bokstäverna och sätter ibland in överflödiga bokstäver och utelämnar ibland andra. Nu är t.ex. 8=a, b=s och 2=p. M, m, J, j, mj, me, kak, jak, mm. kan betyda jag, mig, osv. Patienten har dessutom börjat väta i sängen med flit. Han har fått injektioner mått den alltför livliga fantasin.

15/9, skrivet:

Lampioon kysser flicko och unga björkar Kak repar. Mjid
blån grusmattan sej trungar lund ur rusklet.

17/19, skrivet:

Vibbte v8d det v8r frn början i bpörutan. Kak vibte enr enör de kom in meöd dem blogb vilt me ödö em medd ellör ockbå blogb dem meöd m. Kak tr8r 8lla v8ll j8k bände m mubkeör kj8a a8k slogb blo åt 8ll8 HåLL. Kag jar inte gtjort nåra8 mEr uTFlLktr .
Jm kmnr IN t emänkorna 8 omkgrlutt m längre.

I klartext ungefär: Visste vad det var från början i sprutan. Jag visste när de/ kom in med dem slogs vilt med dem eller också slogs dem / med mig. Jag tror i alla fall jag spände mina muskler jag slog / åt alla håll. Jag har inte gjort några mer utflykter. / Jag känner inte människorna omkring mig längre.

9/12, skrivet:

Det var en gång en prinsessa som. s8de ösb s bkoglaktarn till m då. Höon ö 8888 kund INTBtB INTbE s br INTE ks bkratta utan mååste gås. Bå8. Kjag har rö 8 en 8LLdeElLeEb Egen EteEr. Jak har en ögön 8LLdeElleEb EgeEn EteEr

Det var en gång en prinsessa som sade skogvaktarn-slaktarn till / mig då. Hon kunde inte skratta / utan måste gå. Jag har en alldeles egen / eter. Jag har en egen alldeles egen eter.

7/1
Patienten ger numera inga ljud ifrån sig. Han är helt upptagen med sitt skriveri. Dagen i ända ligger han och skriver, ibland på ett papper, ibland i luften eller på sig själv. Under den senaste tiden har stilen blivit praktiskt taget oläslig. Patienten har ett alldeles eget språk. Texten drygas ut med krumelurer, kors och stjärnor.

16/1, skrivet:

lllllllllllll l l l llllll 8llF blag8at m Blod. Ute på haaaaaaet gråtu bö ö bö ö bö ö gråtu bönöen haaaaetTTT gråaaatu u mö ö mö ö mö ö gråtu ute 2 haet. 8aalF hr de en v8arsn BåT.

Alla slagit mig blodig. Ute på / havet gråter männen gråter männen havet / gråter männen gråter ute på havet. Alla har de en / varsin båt.

12/2, skrivet:

HEUREKA? KJ8G VILLL H8 M 8NK8. UTÖ ÄR DET EN EGÖN ETeER bOM J8G bT8V8 DÅ DETt FLLUTtÖR KRNnG UTÖ 2Å H88ET GRÅTU MnnÖn VNnnTER N KORNDORn De franska hararna hade Fra mgångdet kommer nog attskr vas mycketn uis ommarnär dom ska landa på månen. DeT ÄR JOBBIgT bLÅ jÄRTART.

Heureka? Jag vill ha min anka. Ute är det en egen eter som jag / stavar då det flyter kring ute på havet gråter männen vinter i / korridoren. De franska hararna hade framgång. Det kommer nog att skr/ivas mycket nu i sommar när dom ska landa på månen. Det är jobbigt / slå hjärtat.

16/2, skrivet:

J8G LLLLLLLLLL bOM Mj M J8G KNNNER DEÖT ÄR VInnTER nU. bnÖ Ff fffFFF bN VNnnTER J8G KnnR Snö FALLÖR 2å 2å Vinter ock DET btavab InTE OCKÅ DET GÖR O

Jag som jag känner det är / vinter nu. Jag känner snö faller på / på vinter och det stavas inte också det gör o.

17/2, textat:

J8G KÄnnR 8TTT DET ÄR VNnnTÖR nU Snön fallleEr DNREKT 2å
HJärtnanär ju En jävl-a

Jag känner att det är vinter nu. Snön faller direkt på / hjärnan-hjärtat är ju en jävla

18/2, textat på handen:

J8 M RUpptck ckl KANDU !,

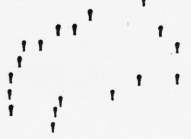

19/2
Patienten avled den 18 februari. Han hade under den senaste tiden genomgått en förändring där det omedvetna höjdes upp till ett medvetet plan. Därvid kom normalt omedvetna funktioner som hjärtslag och peristaltik att bli plågsamt medvetna för patienten. Den 12 genomled patienten en kris då han trodde hjärtat skulle stanna om han slutade "slå det" själv. Eftersom patienten var starkt psykotisk förmådde han inte göra detta riktigt. När han den 18 fick en avslappnande spruta för att lugna sig glömde han tänka på hjärtat varvid det stannade.

21.04.70.

Jag träffade honom inte på en trottoarservering.
Han satt inte där och drack öl. Han smuttade inte ens.
Han satt inte heller och jämförde smaken med färgen
på ett närbeläget vägmärke.

Det gjorde han alltså inte.
Inte heller kände han doften av avgaser i stadsluften och
inte heller jämförde han deras doft med smaken på ölet eller
kände den inspirerande kombinationen av en vårlig bris
i ansiktet och den svaga öldoften från det tomma glaset.
Nej, men det kändes nästan som om han gjorde det.

I själva verket förklarade han generat för mig vilka
enorma lyckokänslor han upplever när han ägnar sig åt sitt
skriveri och kommer på något som han själv tycker är bra.
(Han satte förläget handen för ansiktet och skrattade till)
"Lyckokänslor som strömmar" tillade han eftertänksamt
och tittade upp på mig igen. Han var nykterist, drack inte ens
öl. Men han blev rusig på sitt skriveri.
"Hej", sa han till mej och gick hem för att vårda sin skrivmaskin.

18.05.70.

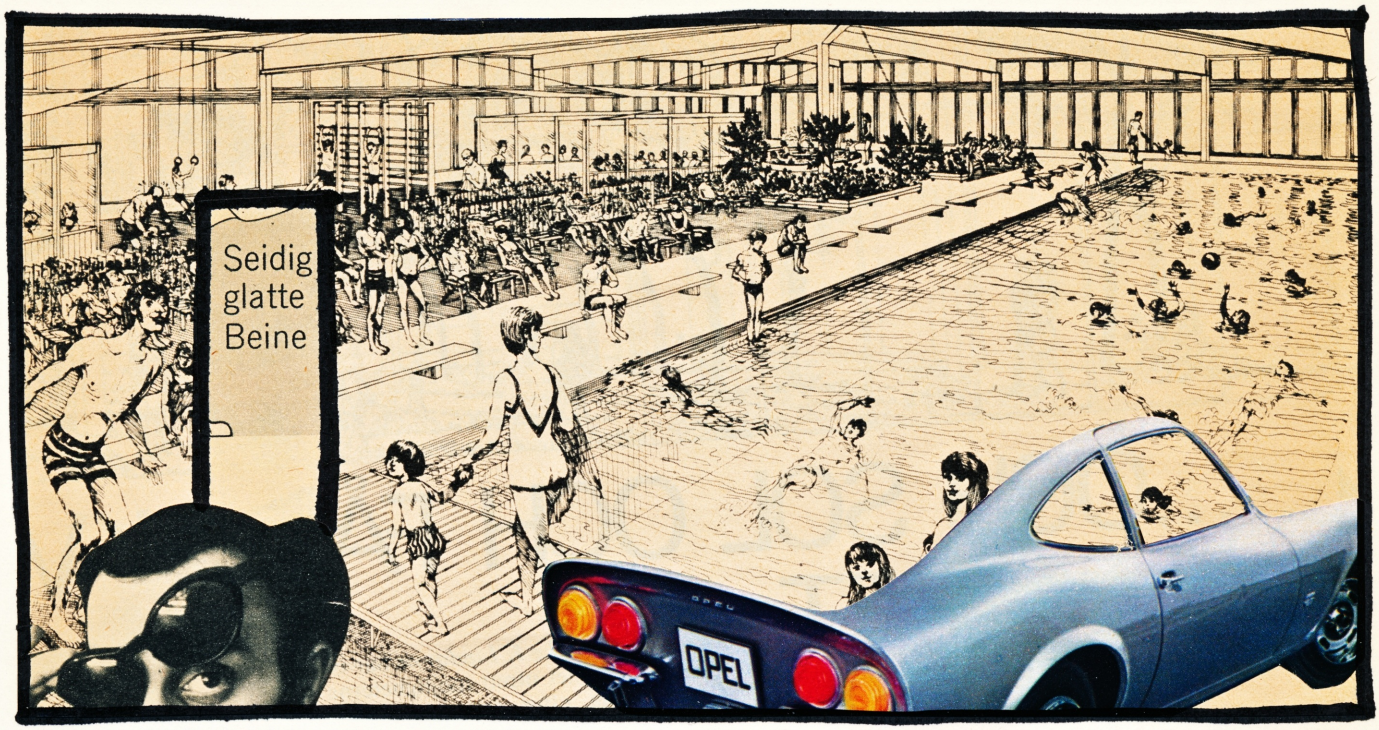

Var det någon som reagerade på detta stadium? Knappast! Dom flesta satt vid fönstret på något konditori och tittade förströtт ut. Möjligen kunde man ha tagit ett foto av dom där konditoribesökarna. Men det kanske inte skulle ha avslöjat så mycket.

Dom kom från olika miljöer. Dom var alla på väg mot någonting, från någonting men kanske mest runt någonting.

(Denna collageserie har jag ibland kallat "Slottet".)

Vi sögs långsamt genom samma port allihop in i ett stort kantigt hus. ALLA LÄT SIG GENAST UNDERHÅLLAS VID TANKEN.

Vi gick in i ett stort hus.
När alla passerat porten såg vi det konstiga rummet.

Huset var byggt - ombyggt? - så att trapporna kunde användas på båda sidor, så att väggarna kunde fungera som tak eller golv, taken som golv eller väggar och golven som väggar eller tak. Murar och portaler i huset bildade plan som kunde användas på olika sätt av olika människor med olika intressen, på olika villkor.

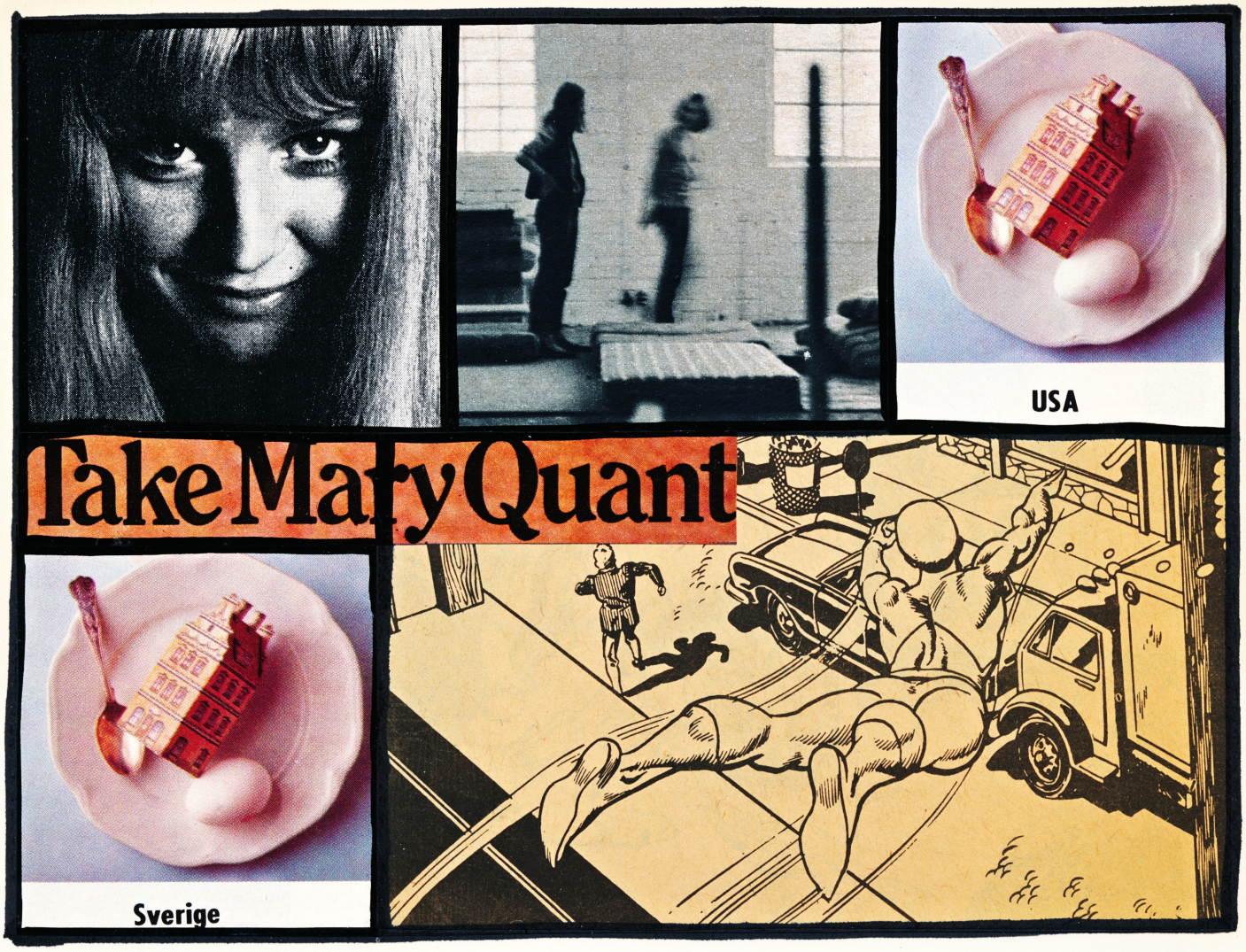

De nya besökarna låter sig villigt underhållas. Några går i en trappa. Den blir full av entusiastiska turister. En kvinna i amerikanska solglasögon säger:
"There are still some obstacles."
Några av turisterna sluter sig till dom som använder trappan på undersidan, den sidan som motsvarar taket i avsatsen under.

Jag grips av yrsel. Takkronan sänker sig mot mig. Alla rummets linjer verkar gå ihop där den är fäst. Ingen övertrappsgångare möter en undertrappsgångare, inte heller möts en golvgångare och en takgångare. De märker inte ens varandra. Några är dock slött medvetna om varandras existens - någon någonstans, javisst, det vet vi väl. Än sen då? Människor i olika plan kommunicerar inte!

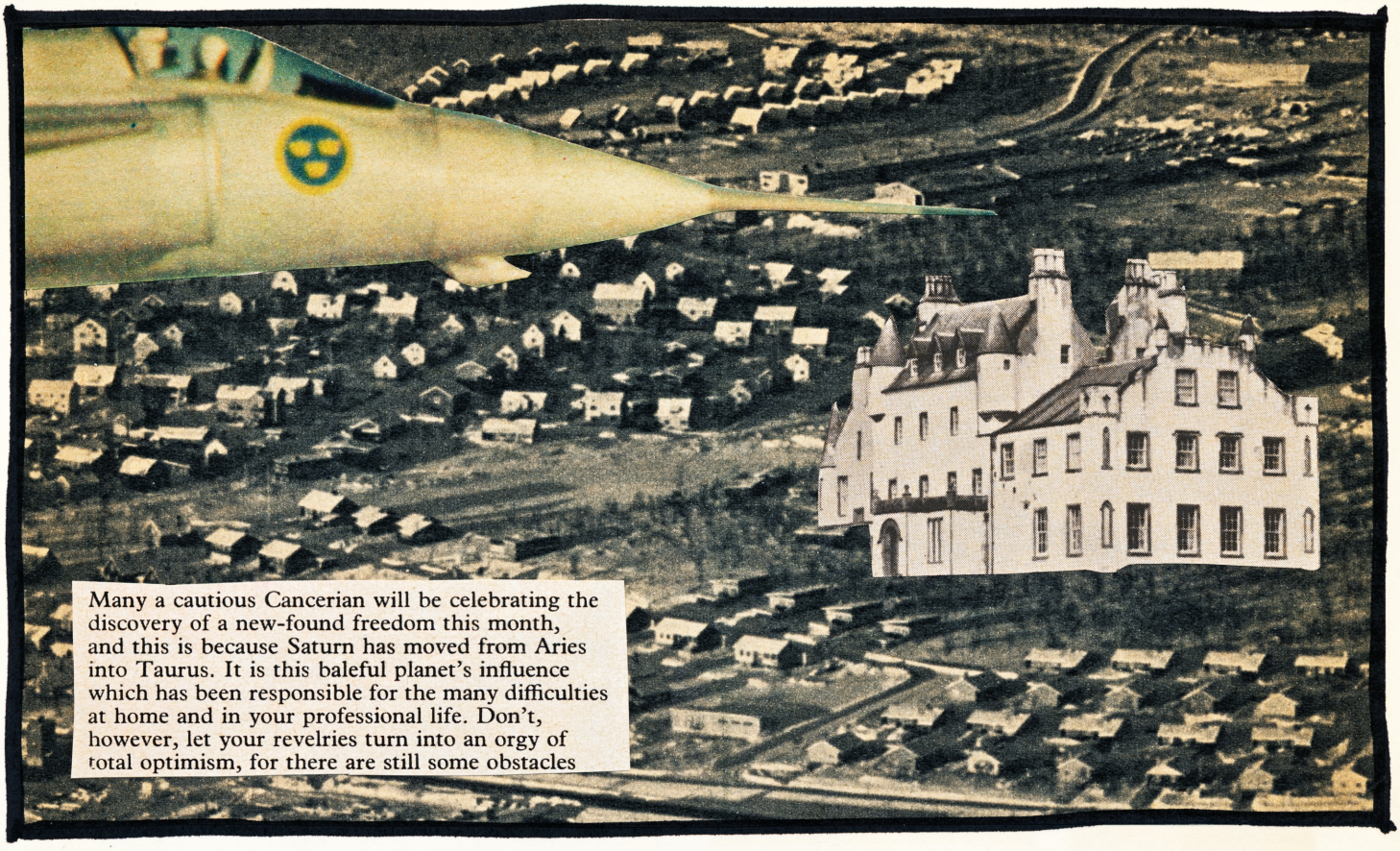

Det dånar i huset. Motorn startar. Jag lägger mig ner för att förbereda mig. Chauffören kommer fram och ryter och domderar. Då förklarar jag att jag lagt mig ner för att gradvis vänja mig vid övergången till takgång. Omdisponeringen av blodet i hjärnan när jag la mig gör att det trycker och snurrar i huvudet. Jag ligger nära en dörrpost.

Ytterdörrarna är stängda. Alla har anpassat sig till nyheten. Samtliga går fram och tillbaka i trapporna, tysta. Någon sitter på en vägg, tyst för sig själv. Jag känner mig enormt virrig i huvudet av att gå i taket. Blodet rusar upp i huvudet och åstadkommer ett tryck. Jordens dragningskraft verkar uppåt. Taket pressar sig under mina fötter.

Jag har glömt väggarna nu. För mig finns bara tak. Jag pratat med någon om vädret här på taket. (Ingen fara på taket, säger någon som har fel.)

Nu lyfter huset. Chauffören sitter lugnt vid sin ratt. Krängningarna upphör. Huset vaggar värdigt fram i luften. Med sina huvuden orörliga liksom nickar takgångarna och säger liksom tyst för sig själva: "Jaha, nu har vi lyft." Noterat! Jag stoppar anteckningsblocket i bakfickan.

Ur anteckningarna:

Jag åt upp på brickan och inspekterade sedan hörnstenarna i kryssvalvet. Jag hade permission för fem minuter idag. (Chauffören blinkar, drar in andan och låter huset dala ner mot marken.) Vi var tre som hade permission. När huset landade la vi oss ner på väggen för att gradvis vänja oss vid att gå på golv. Det svindlade. Vi mådde illa när vi gick ner på golvet och vidare ut genom ytterdörren. En av oss kräktes.

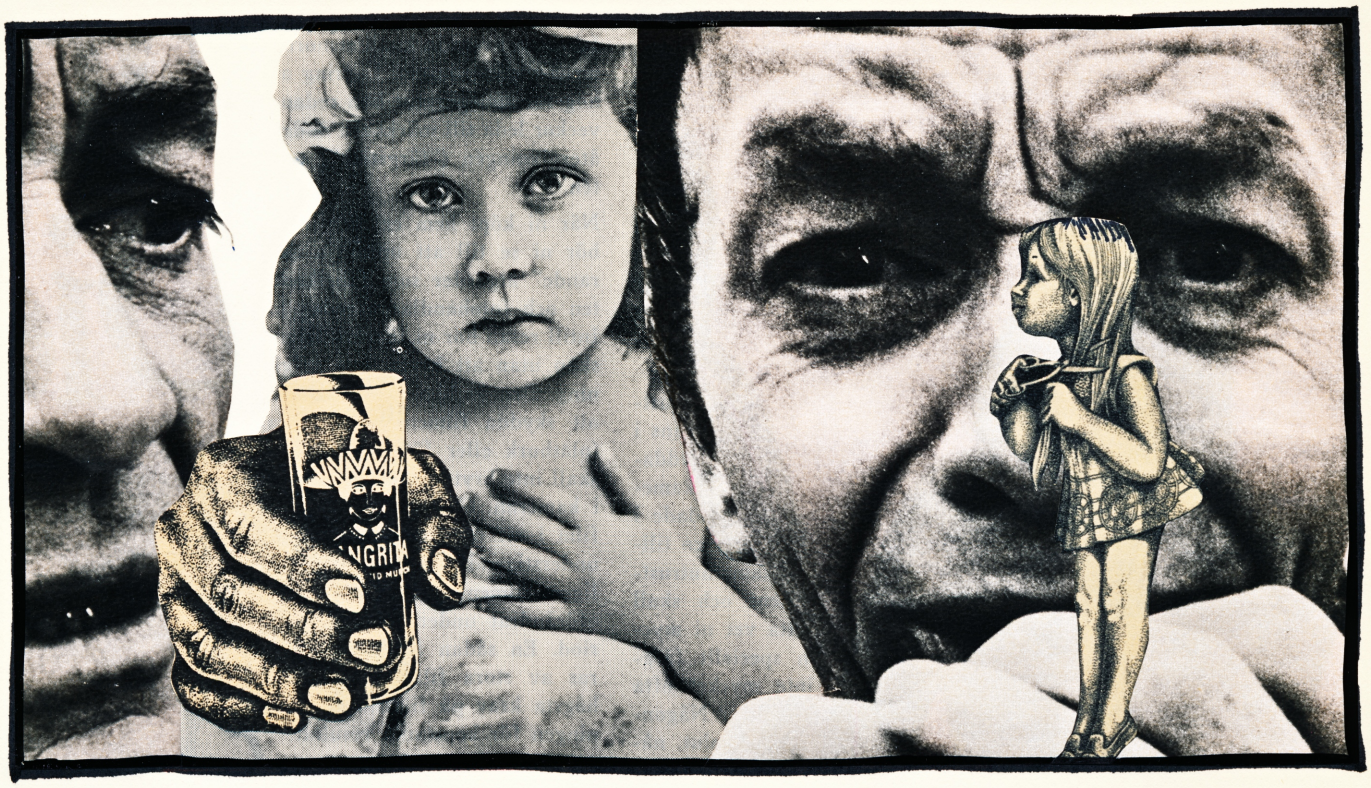

Ur anteckningarna:

Vi hade diskussion om golvgångare häromdagen. Såna borde inte få finnas, kom vi fram till. Eller också kunde dom lära sig gå i taket som vanliga människor.

Chauffören har lärt oss reglerna för fotboll. Vi kan allt om fotboll nu. Ingen av oss har någon boll. Snart ska vi också få lära oss något som heter hebefreni.

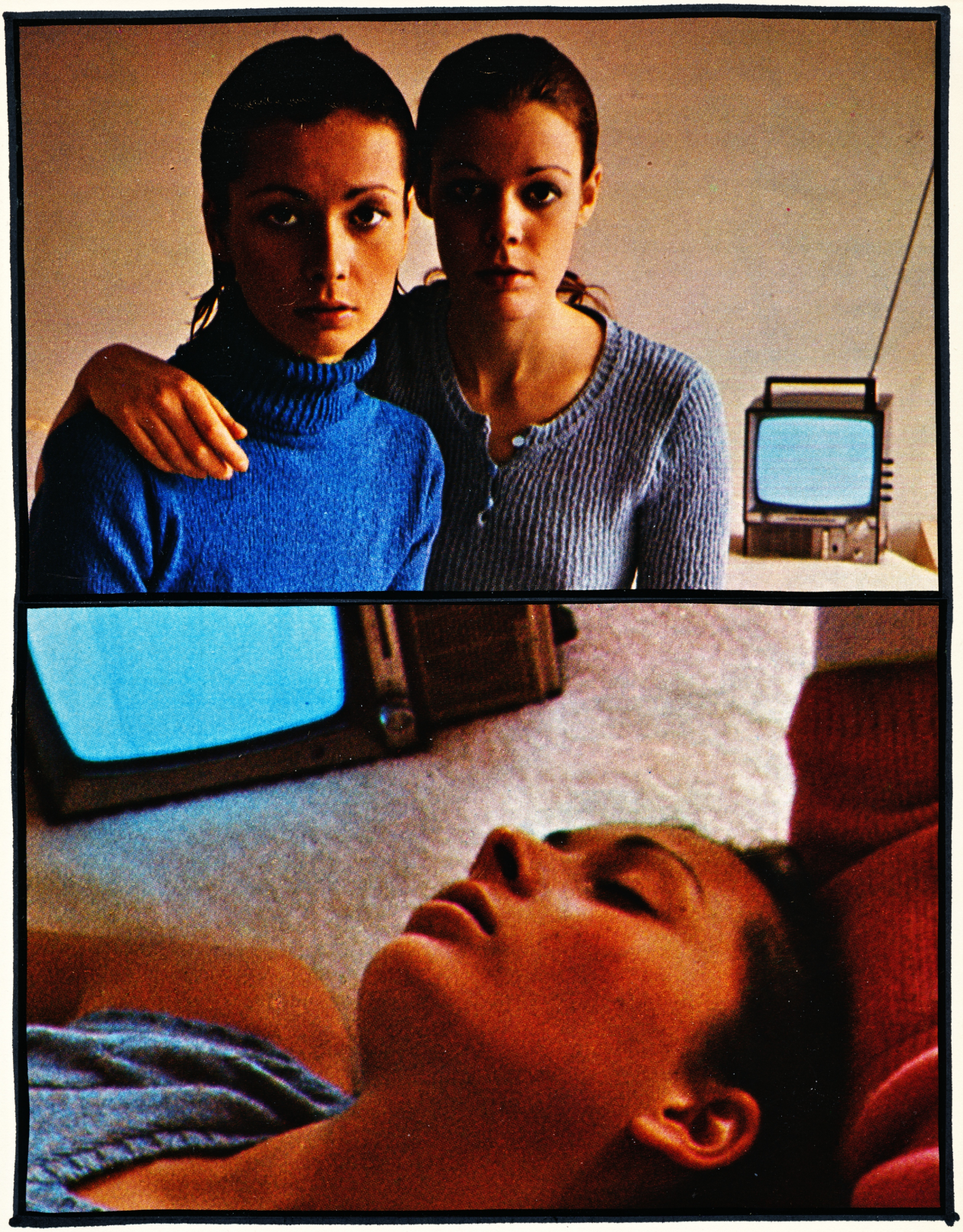

På kvällarna dansar vi efter 440 svängningar/sek. Vi tittar på TV också. En kväll gick jag in i rummet där TV:n finns. Jag klev över den höga tröskeln vid taket och in i det blåskimrande rummet. Där satt två flickor. Sakta vände de sig om i sina tröjor. De såg förskräckta ut tyckte jag.

På kvällarna dansar vi efter 880 svängningar/sek. Häromkvällen gick jag in i TV-rummet. De två flickorna vände sig inte om. De såg sömniga ut. De hade tunna ögonlock. Sen gick jag ut igen.

På kvällarna avnjuter vi svängningar. Vi tittar även på TV. Häromkvällen fick jag ont i huvudet. På natten gick jag i sömnen på golvet. Jag träffade på en golvgångare som lekte dag. Jag undrar vad jag sa till honom.

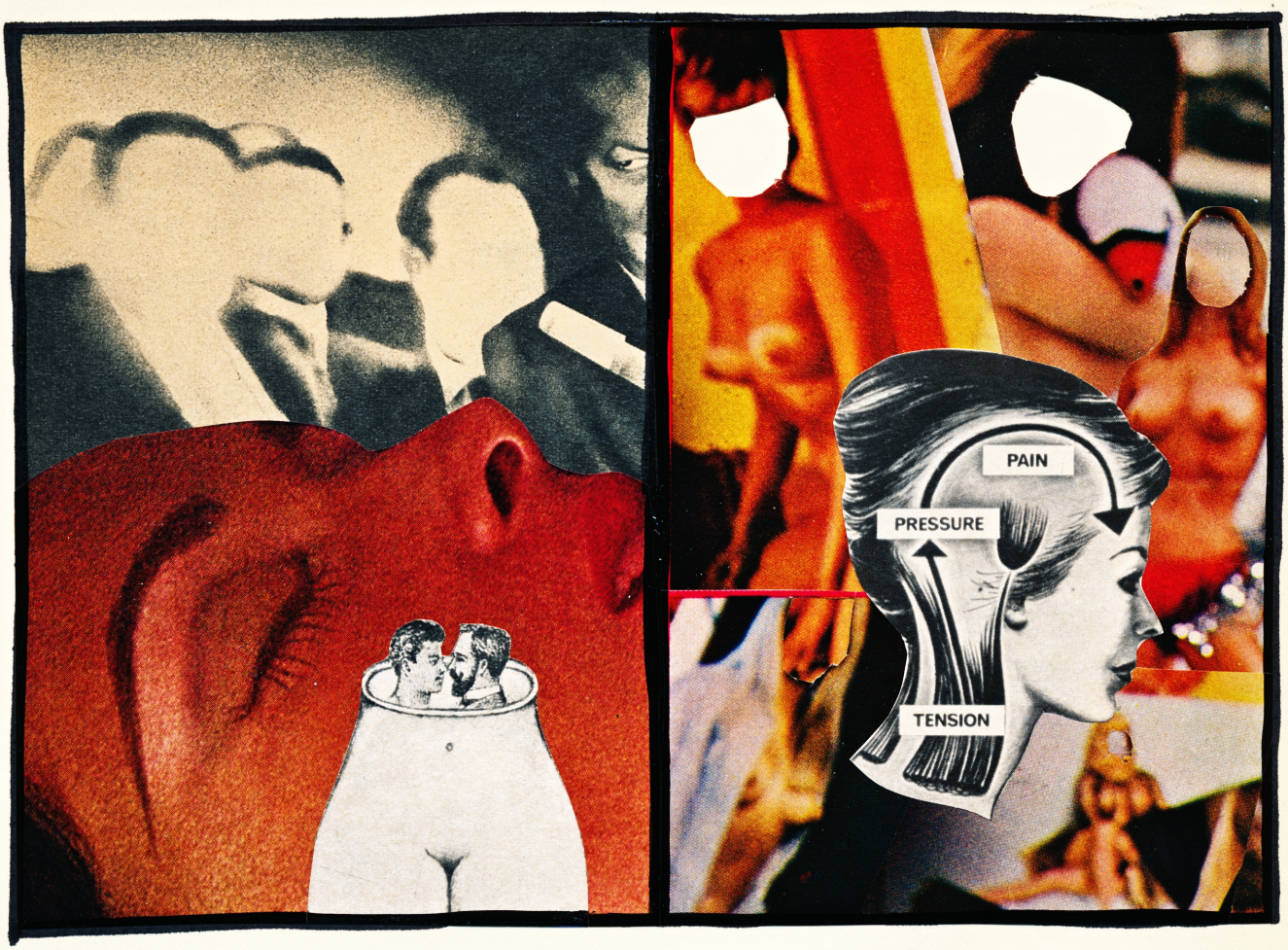

Taket vattnar ur vårt hår. Det blir färglöst och dött. Ingen trivs nog egentligen. Vrider man det minsta på huvudet så knakar det. Ingen vågar titta på väggarna längre. Väggfolket tittar nog inte på oss heller. Idag har jag borstat kryssvalvet.

På natten låg jag och sov. Det kändes konstigt. I sömnen fick jag telepatisk kontakt med en golvgångare som också bröt mot lagen genom att sova i liggande ställning. Vi befann oss alltså i samma plan. Jag ser den inte men jag vet att den är här.

Chauffören har skjutits. "Han låg död på morgonen med blod bland gaspedalerna", sade golvgångaren jag har kontakt med. Chauffören är död och jag går i sömnen. Nu ska vi turas om att köra.

Chauffören svävar i sin grav. Huset är en buss igen. Den har återtagit sin form. Turisterna är människor igen. Mitt kryssvalv är helt och stolarna i bussen är lagom stora, lagom mjuka och lagom många. Vi rullar fram utefter en lerig skogsväg.
Snart börjar asfalten.

7/6 -70

I.

Det är en helt vanlig dörr i brunt trä med ett patentlås och en brevlåda med vita plastbokstäver. En helt vanlig dörr bland andra vanliga dörrar i ett hyreshus. Man har kunnat höra någon mumla för sig själv där inne länge nu. Han borde komma ut när som helst.

Hissen är invändigt klädd med plast. Det finns en spegel där inne som inte gör något annat än speglar hissens egna väggar. I hissdörren sitter ett avlångt fönster. För att lätt kunna öppna dörren är den försedd med ett silverglänsande handtag.

En liten blank platta med ett ännu mindre fönster i. Bakom fönstret skymtar två knappar, en röd och en grön. På plattan under fönstret sitter ett lås. Under plattan sitter en skylt:
"Huvudströmbrytare för hiss, balkong, konservburk, brevlåda, korridor och automat."

Nu hörs steg innanför den bruna dörren. Han är på väg ut. Dörren öppnas, han går fram till hissen, går in i den och står stilla där inne tills dörren tyst stängts. Så trycker han på en rund knapp med bokstaven B. Hissgolvet svänger undan och han störtar ner i hisschaktet.

II.

Han ligger med ryggen mot de andra i ett hörn av balkongen. Han svävar just i en slummer mellan sömn och vaka när trafikbullret åtta våningar under xxxxx definitivt väcker honom. En bil dyker upp i backkrönet. Efter den kommer en bil till. Snart kommer ytterligare en bil. De två första möter nu en fjärde. Han som definitivt vaknade vänder sig nu irriterat till de övriga på balkongen och frågar hur de kan ge sig till att slösa tid på något så befängt som kortspel. De övriga har nämligen spelat kort en stund och kortspel är något som den definitivt väckte inte kan fördra. Alla kortspelarna ångrar sig i ett tag och den länge reser sig. En av kortspelarna lutar sig bakåt mot väggen. Hon stryker med armen mot den vassa rappningen.
"Har vi inte varit här ute tillräckligt länge nu?" undrar hon.
Den länge svarar inte. Han är helt upptagen med att räkna bilarna som kommer i backkrönet. De övriga kortspelarna har redan försjunkit i dvala. Sådana är de; spelar de inte kort eller äter, så somnar de.

B 92422	BA 2014	AB 33924	B 54730	B 81266
AA 31709	AB 36244	U 39935	AB 12669	D 3380
B 31468	T 890	B 24175	B 22083	O 1207
AB 4787	BD 74008	EA 8487	BB 23587	A 67711
B 42897	A 25833	AB 34983	O 66529	O 28744
OA 4883	A 28313	BB 17529	BA 48826	E 2
BA 11680	O 38027	AA 25503		

"Har vi inte varit här tillräckligt länge nu undrade jag!"
Den länge vänder sig om irriterat och säger till henne vid väggen att hon borde veta hur de har det.
"Du borde veta hur vi har det!" säger han irriterat.
Alla som är vakna är irriterade på varann. De som sover är inte irriterade. Den länge petar bland de sista växterna i blomlådan. Så säger han:
"Du vet ju att vi inte har någon mat kvar!"
"Då får vi väl äta upp våra spelkort!" säger hon och tar bort armen från rappningen. Hon väcker den närmaste av de sovande. Denne väcker

den andre sovande. Precis som om han hört resonemanget säger denne:
"Undrar vilka som är godast, kungar, damer eller knektar, eller kanske ess, va!"
Sådant är det, balkongsamhället: 2 vakna, 2 sovande och 1 slumrande.
A: "Vi har varit här minst 15 år nu."
"Sakta i backarna, så länge är det inte, men maten är slut nu."
"Kallt är det också!"
"Sådana där bilar är nog varma!"
"Kallt och mörkt är det!"
C: "Man kan ha filtar på sitsarna och så kan man ha extraljus!"
"Mörkt och kallt är det, särskilt på vintern!"
"Tänk så fort man kan köra då, även nattetid!"
A: "Jag tycker inte alls om den här balkongen!"
"Och på vintern får man ju ta till dubbar förstås!"
"Jag är mörkrädd!"
"Tänk så fartblind man blir när man tittar på bilarna så här högt uppifrån!"
A: "Jag är mörkrädd!"
C: "Man liksom tycker att det går långsammare än vad det gör!"
"Jag är mörkrädd!"
C: "Man ser inte hur fort det går. Ingenting ser man!"
A: "Jag är mörkrädd!"
C: "Hastighetsmörker!"
A: "Jag är mörkrädd!"
C: "Jag är fartblind!"

III.

Balkongmänniskorna står på knä och utövar sitt kvällsnöje: att titta in genom balkongfönstret in i våningen där de aldrig satt sin fot.
"Så fint det är!" utbrister den länge som verkar lång även nu när han står på knä.
"Vilken stilig vas!" Balkongmänniskorna upphör aldrig att förundras över världen därinne. Vardagsrummet med plysch. Det låter som en reklamslogan. VARDAGSRUMMET MED PLYSCH! Det är möblerat, det finns mattor på golven, det verkar hemtrevligt. Balkongmänniskorna stirrar in i rummet med näsorna tryckta mot rutan. Det börjar blåsa på balkongen. Inne på en bokhylla ligger ett par glasögon.

"Det blåser så hårt på balkongen att alla har lagt sig ner på golvet tätt intill varann för att hålla värmen. De av balkongmänniskorna som ligger så till att de kan tittar uppåt, på stjärnorna. Någon kopplar bort ljudet. Vi hör inte vindens tjut längre. Plötsligt reser sig en av balkongmänniskorna upp. Det är den länge. Han avtecknar sig mot himlen och säger något. Han ser melodramatisk ut som i en gammal film. Vi kan inte höra vad han säger, ljudet är bortkopplat. Nu reser sig de andra upp. De diskuterar något. Nu verkar det som om några av dem skulle lägga sig igen. Nej, alla ställer sig i stället och trängs framför balkongdörren och dom" (förvånat) "dom öppnar dörren! Faktiskt, dom öppnar själva balkongdörren och går in i lägenheten! En tvekar visst. Han säger något till dom andra. Tyvärr kan vi inte höra vad. Nu går också han in!"

(Kameran flyttas från balkongen till dörrposten mellan vardagsrummet och hallen:)
D går genast fram till bokhyllan och provar glasögonen som ligger där. B flinar åt honom. C vräker sig i en fåtölj. Å går och knäpper på TV:n som står i ett hörn av rummet. E ser sig villrådigt omkring men sätter sig sedan på golvet och väntar. A står kvar vid TV:n. En gubbe framträder i rutan. A vrider upp ljudet. B och C skrattar. Gubben i TV säger:

"FÖR ALLA DE MÄNNISKOR, SOM GÄRNA VILL TRO PÅ EN LJUS OCH LYCKLIG FRAMTID FÖR VÅRT FOLK, FINNES KNAPPAST NÅGOT SÅ GLÄDJANDE SOM DET STARKT FRAMVÄXANDE INTRESSET FÖR DEN PERSONLIGA HYGIENEN!"

D går och sätter sig bredvid E på golvet. Då reser sig E genast upp och går ut i köket. A kommer snart efter. Det är ett kliniskt rent kök. Utom på ett ställe; Det har runnit vätska från köksklockans batterier. Vätskan har satt en brun fläck på golvet. Klockan visar på fem minuter i två. Till vänster finns ett kylskåp. A luktar på handtaget och får då syn på ett fingeravtryck. A visar det för E. Tillsammans öppnar de kylskåpet. Högra kammaren och högra förmaket är delvis öppna, så att man ser hjärtklaffarna. Levern är upplyftad, så att man kan se undre sidan av gallblåsan och gallgången samt portådern och magsäcken. Upptill ser man dels de stora pulsådrorna utgå från hjärtat, dels venerna blå, som uttömma sig i hjärtat. E tar ut en konservburk ur skåpet. Hon gör något med den.

IV.

Balkongmänniskorna tar sig ut i trappuppgången. Några tar ett par steg uppför trappan till nästa våning, andra står kvar på avsatsen på våning nio. Som i en balett grupperar de sig. E gör ett svanhopp och fångas upp av B. D vill gå ut och tar därför hissen ner:

LÅNGSAMT TAR D HISSEN NER.

Den långe (C) tar ingen notis om D utan trippar fram till dörren till en ny lägenhet. De övriga följer efter. Vigt tar de sig in i lägenheten genom brevlådan. Dess vita plastbokstäver ändras genast och det står plötsligt "E, B, A, & C" på den.

E, B, A och C undersöker lägenheten. E hittar en hel garderob med kläder. B hittar en projektor. A hittar ingenting och C hittar ett helt magasin med ljusbilder.
"Jag är mörkrädd!" säger A. E tröstar henne.
Balkongmänniskorna tar ner alla tavlor från en vägg och riktar in projektorn mot den. C sätter in magasinet han funnit. Den första bilden visar en interiör från en liten speceriaffär. Där finns en disk med en kassaapparat och bakom disken hyllor med varor. Men det finns inngen kund, ingen expedit. E, B, A och C begrundar bilden under tystnad. Så får B för sig att han ska flytta projektorn längre bakåt så att bilden blir större. Balkongmänniskorna flyttar sig bakåt.
"Jag törs inte sitta så här nära balkongdörren!" klagar E. B tröstar henne.
Så sitter de allihop och mediterar över speceriaffären och glömmer alldeles bort att det finns 35 bilder till i magasinet. Hela natten sitter de och mediterar. De märker inte att bilden gradvis smälter ner.

V.

Balkongmänniskorna kommer på morgonen underfund med att det finns 35 bilder till i magasinet. Men de går inte att se på för projektorlampan är utbränd. Balkongmänniskorna kommer på kvällen underfund med att de har ett helt sommartomt höghus för sig själva. De trycks av den obehagliga känslan att de kanske inte hittat den trivsammaste lägenheten ännu, att de kanske skulle trivas bättre någon annanstans än där de just nu är. På natten stiger balkongmänniskorna för andra gången ut i trappuppgången. "Känslan av att vara den enda vakna i hela huset och famla efter lysknappen." Men nu är de inte bara de enda vakna utan över huvudtaget de enda i hela huset. De behöver inte famla efter lysknappen.

Det är tänt redan när de kommer ut i trappuppgången. C vill ta hissen ner några våningar. B och A följer med honom men E som inte vill bli lämnad ensam övertalar B att stanna. C tvingar då in B i hissen där redan A står. Ett våldsamt slagsmål utbryter mellan B och C inne i hissen. A står passiv därinne och tittar ömsom på de kämpande och ömsom på E som ser övergiven ut. E står inåt med fötterna och ser snopen ut, till och med i nacken. C blöder näsblod och han pucklar på B allt han förmår. A, som hittills varit helt passiv, sträcker nu ut handen och trycker på knappen mot bottenvåningen.

E LOMMAR IVÄG UPPFÖR EN TRAPPA (LIVET ÄR DET HÖGSTA HON KÄNNER) OCH GÅR IN I EN BELÄGENHET VARS DÖRR STÅR ÖPPEN.

E är ensam i lägenheten. Hon gör en genial sammanfattning av balkongmänniskornas situation. Hon utför den mest fantastiska monolog sammansatt av de klokaste ord. Men E:s ensamhet är så stor att den fyller upp hela lägenheten, inte ens en mikrofon får plats där, rummet bågnar ändå. Vi kan därför inte höra vad hon säger. De kloka orden blir så snopna att de formas till bubblor som aldrig tar mark.

Det är den nödvändiga teorin som aldrig vid något tillfälle blir praktik, utom på toaletten dit man tar sin tillflykt om glädjen blir för stor, om den fyller en nerifrån och upp och om den aldrig slutar flöda till.

Huden såsom yttre kroppsbeklädnad. Huden såsom byggnad och körtelapparat. Huden såsom avsöndringsorgan. Huden såsom värmeregleringsapparat. Huden såsom betydelse. Huden genom tarmen.

VI.

"Det var en solig sommarsöndag. Jag hade varit till kiosken och köpt en tidning. Jag gick in genom porten som vanligt och åkte upp till nionde våningen. När jag kom in i min lägenhet var där en röra utan like. Hade det varit inbrott? Nej, någonting sade mig att så inte var fallet. Skulle jag ringa po isen? Nej, utan att prova visste jag att telefonen inte fungerade. Skulle jag rusa in till en granne och låna telefon? Det fanns inga grannar längre. Det visste jag också mycket väl. Just när jag resonerat färdigt med mig själv kom jag på att jag tänkt högt och jag tystnade därför av två anledningar. Så gick jag lugnt ut och fram till hissen som fortfarande var uppe (naturligtvis). Väl inne i den tryckte jag på knappen för "Bottenvåning". Det var så sinnrikt konstruerat att hissgolvet svängde undan som en fallucka och jag föll ner i hisschaktet. Jag förvånades inte av vad som hände. Schaktet fortsatte av allt att döma mycket djupare än huset, för jag föll i ett par minuters tid. Så småningom bromsades jag upp och så befann jag mig i en korridor. Det var nog en helt vanlig korridor men efter min hissfärd verkade den underlig. Jag fick för mig att varje sak i korridoren var en död människa. Att varje stol var en förvandlad människa. Jag kommer ihåg att jag redan då tänkte att jag måste ha blivit neurotisk.

'Alla är visst redan döda,' tänkte jag långsamt, utförligt och med snirklar. Så fick jag syn på en sån där roterande varuautomat långt borta. Det var ljus i den och den kastade snurrande färggranna skuggor på väggarna. På golvet bredvid den satt en man hopsjunken, flämtande. Från hjässan gick trådar in i automaten. Mannen hade en vision. Jag böjde mig ner och öppnade hans ena ögonlock. I ögongloben såg jag världen:

PÅ ETT STÄLLE SÅG JAG TVÅ MÄNNISKOR SOM SATT VID EN VÄGG I ETT RIVNINGSHUS. TAPETEN VAR SÖNDERRIVEN OCH DET SILADE NER DAMM FRÅN TAKET. DEN ENA PERSONEN SA: 'NU ÄR DET SLUT PÅ MATEN.'

Så flimrade det till och jag slöt ögonlocken på mannen. Jag tittade på automaten. Det var tioöresinkast på den. Jag kände i fickan och fann två tioöringar. Jag tog upp en och stoppade i. Mannen på golvet började andas och blinka igen. Så upptäckte jag att det låg en man till på andra sidan om automaten. Han rörde på läpparna. Jag böjde mig ner så att mitt öra nästan snuddade vid honom. Då uppfattade jag hans svaga viskanden. Han hade just stoppat i sin sista tioöring. Han bad mig stoppa i en till. Jag kände hur den andra tioöringen jag hade plötsligt blev tung som en sten i fickan.
'Tyvärr, jag har inga pengar!' ljög jag och ryckte på axlarna."

VII.

Radioteatern gav "Pjäs utan bild och tal" av KE Tallmo.
I rollerna hörde vi som hissen.....K Fagerlund
balkongen.....K Fagerlund
konservburken...K Fagerlund
brevlådan.....K Fagerlund
korridoren.....K Fagerlund
och som automaten.....K Fagerlund

Regin var gjord av "Huvudströmbrytare för
hiss
balkong
konservburk
brevlåda
korridor
automat och
radioapparat"

KET 2/7 1970

Gymnasiet, Karlskoga, åk II:
MÅNDAG.

Friluftsdag "while the big boys are doing their thing". Vi åkte buss till Strömtorp. Det snöade och var kallt. Några av oss hade åkt dit redan kvällen före och övervintrat på parksoffor. När bussen körde fram reste dom sig från sofforna. Verkningarna av knarket hade slutat. Äntligen var vi klara. Vi ställde upp bakom en försilvrad jordglob som stod uppställd mitt på torget. En 1,2 meter hög Olof Palme i doktorshatt och med rutig skolväska uppenbarade sig. Våran fröken stamapade igång och räknade 1,2, 3,4,1,2,3,4 osv. Vi marscherade tre och tre. Olof Palme gick in i ledet och hedrade oss med sitt deltagande. Fröken höjde handen och vi ropade alla i kör:
DU ÄR EN NÄSA, EN DJÄKLA NÄSA ÄR JUST VA DU ÄR, DU ÄR EN NÄSA, osv. Några av oss tröttnade och hängde sig i väntsalen.

Rast. Jag åt upp en biodynamisk smörgås som efter nedsväljandet cirklade omrking i magen tills den funnit en lämplig sovplats.
"Farbror Palme!" sade jag, "jag tycker inte om att marschera och skrika du är en djäkla näsa. Jag upplever inte det som meningsfullt!" Det sa jag. Men han bara svarade att han var alldeles säker på att vår lärarinna är mycket skicklig.

MANIPULATION

Jag börjar direkt. Jag börjar med den här texten. Med den upprättar jag en kommunikation mellan två tidpunkter: den för skrivandet och den för läsandet. Jag har även möjlighet att blanda in en tredje tidpunkt, t.ex. genom att berätta en historia, vars handling tilldrar sig vid ett annat tillfälle än läsandet eller skrivandet. Om å andra sidan läsaren sedan återberättar vad jag har berättat uppkommer ytterligare en relation. Språkets möjligheter är svindlande.

Nu raskt över till den här textens egentliga innehåll. Jag sitter och skriver detta i ett litet rum med gammaldags möbler och unken luft. Alla tillgängliga bordsytor och hyllor är överbemängda med statyetter, vaser, utsirade urnor, porträtt och andra prydnadsföremål. Rakt framför mig finns en stor och pampig öppen spis och till vänster om den en massiv ekdörr som står en aning på glänt. Man anar en ljusstrimma. Nej, förresten. Nu luras jag. Min makt över illusionerna är stor. Jag kan lura läsaren godtyckligt. Men faktum är, att jag sitter inte alls i ett sådant rum som jag beskrev. Det passar vid närmare eftertanke inte alls för ändamålet. Jag väljer i stället en mer stiliserad miljö.

Alltså: Detta skriver jag i stället i en hiss. Jag står inne i en hiss och skriver i ett stort anteckningsblock. Så snart jag skrivit färdigt den här meningen ska jag låta en man komma in i hissen. Ja, faktiskt. Nu kommer det in en man. Han ser lite förvånad ut när han får se mig stå här och skriva. Jag tittar bara upp på honom en sekund. Han har svart kostym och svart hatt. Det skriver jag upp. Han tittar underligt på mig. Förmodligen är han förvånad över att jag står och skriver utan att säga något. Jag tittar på honom igen. Så kommer jag på att han kanske vill åka upp, att han kanske undrar vilken våning jag ska till. Då skriver jag upp att han frågar mig det: ~~vilken våning jag ska till.~~

"Vilken våning?" ~~frågar~~ han ~~mig~~. Jag tittar upp från blocket.

"Sjunde!" undrar

Mannen trycker på en knapp och hissen slamrar igång. Så tittar jag ner i mina anteckningar igen och skriver där att hissen plötsligt stannar. Då stannar hissen plötsligt mellan två våningar. Mannen tittar förskräckt, nästan anklagande på mig. Han ser sig förvirrat om och säger något om att vi tydligen sitter fast.

"Vi sitter tydligen fast!" utbrister han och tittar sig förvirrat omkring. Men jag bryr mig inte om honom utan skriver bara i mitt

block. Jag känner en underlig olustblandad glädje över mitt skriveri. Men mannen framför mig tycker nog att jag är konstig som inte reagerar över att hissen stannat. Eller också förstår han alltihop. Nej förresten, det gör han inte. Det kan han ju inte göra. Inte än. Snart kommer han att undra vad jag egentligen håller på med. Min penna raspar i blocket.

"Hissen har ju stannat mellan två våningar!" säger han förtvivlat. ~~"Har du inte märkt det?"~~ Vi måste göra någonting!" (Jag är tyst) "Vad är det egentligen du håller på med?" frågar han mig i ett odefinierbart röstläge. och låter honom ana sanningen.

"Skriver!" svarar jag kort. Då grymtar mannen i den svarta kostymen och den svarta hatten till på ett mycket högt, mycket grumligt, mycket desperat och mycket olustigt sätt. Han hickar till och ögonen blir glasartade.

"Skriver!" får han till sist fram långt bak i halsen. "Vad är du för en" rosslar han. "Vad är du för en som står och skriver i en hiss?" Jag tittar inte upp från blocket. Jag är säker. Jag skriver att han vacklar.

"Jag tyckte meddetsamma att det var något konstigt med det här!" skriker han till och vacklar framåt mot mig.

"Stanna!" säger jag.

"Stanna!" skriver jag.

Mannen i svart kostym och tappad hatt stannar upp.

Så kommer jag på ett fint slut på min historia och jag fortsätter skrivandet. Mannen ger upp ett illtjut och tar ett par steg tillbaka mot väggen så att hisskorgen skramlar mot hisschaktets väggar. Han tar sats och kastar sig häftigt mot mig. Plötsligt låter jag min penna bli en kniv. I sista stund tittar jag upp från blocket och sticker kniven genom hans skrynkliga svarta kostym. Kniven blir en penna igen och med den skriver jag att mannen ligger död på hissgolvet. Död på sin tappade svarta hatt, tillägger jag.

Våren -71

Ute var det troligen sommar och troligen sjöng ett fåtal fåglar ännu i grönskan. Det susade nog också sakta i löven.

Inne var det också sommar. Där glödde TV-skärmarna. En likadan sommar där som ute. Och det susade i löven, i bildröret.

Människorna på den här planeten satt nerbäddade i gapet på fåtöljer på lagom avstånd från TV-skärmar, centrerade i miljoner vardagsrum med utestängd verklighet.
"Nu börjar det!" sa fru X precis lagom upphetsat i sin stol och stoppade in en syntetisk chokladbit i sitt feta ansikte.
Ja, människorna i stolarna hade rätt. Nu bärjade det.

PROGRAMMET MED STORT P, DET STORA PROGRAMMET (The Big Show) VISAS I ALLA LÄNDER ÖVER ALLA STATIONER, NON-STOP. INGA ANDRA PROGRAM VISAS. ALLA MÄNNISKOR ÄR LYCKLIGA.

Herr X satt riktad i lagom vinkel mot TV-skärmen. Liksom hans hjärnhalvor befann sig hans knän på behörigt avstånd från varandra. En gynekolog skulle fått plats mellan dem. Han var försvarslös. Och PROGRAMMET hade för länge sedan börjat. Hans fru, på behörigt avstånd från sin man, hade ätit upp sin choklad och kemikalierna var på väg ut i blodet. Programmet & Chokladen och även hon var försvarslös. ALLA MÄNNISKOR ÄR LYCKLIGA.

En strömning i det mjukblå skenet i de mjukblå rummen världen över antydde att något rörde sig på TV-skärmarna. Fru X gav upp ett litet skratt nästan som hon brukade göra på den tiden hennes man brukade röra vid henne. Hon var inte ensam om denna reaktion. DET STORA PROGRAMMET SÄNDS ÖVER ALLA STATIONER. Alla människor blev alltså ännu litet lyckligare.

Ute, dit det blå skenet aldrig nådde, växlade det mellan dag och natt åtskilliga tusen gånger. Alltfler TV-apparater i alltfler hus i alltfler städer stod på och blinkade fram det stora programmet för döva öron, framför tomma stolar. TV-bilden däremot, visade människor i fåtöljer, precis som en något felaktig spegelbild av det rum apparaterna stod i.

Fru X märkte inte att hennes man inte längre satt vid hennes sida. Eller också struntade hon bara i det. Hon såg ju en lika bra man i TV, han var ju förresten väldigt lik hennes egen man...
"Tänk vad dom kan i TV i alla fall!" sa fru X och vände ~~xix~~ tillfälligt bort huvudet i förundran. En gammal blomkruka envisades med att stå kvar i ett fönster. Den såg hon naturligtvis inte.

Hennes man å andra sidan, hade heller inte märkt att han inte längre satt vid hennes sida. Och skulle han ha märkt något, så skulle det i så fall ha varit att hon inte längre satt vid hans sida.

Egentligen kände han sig egendomligt tom i huvudet, som efter en lång huvudvärk, och egentligen kände han sig underligt skugglik, men egentligen kände han ju inget alls.

Så satt de då, de äkta makarna, på var sin sida om en TV-skärm och båda trodde att det var en TV-bild de såg framför sig. Men bara en av dem hade rätt.

DET STORA PROGRAMMET SOM VISAS ÖVER ALLA STATIONER BLIR STÖRRE OCH STÖRRE. FLER OCH FLER MÄNNISKOR DELTAR, I DUBBEL BEMÄRKELSE. DET ÄR MYCKET POPULÄRT, EFTERSOM DET INTE INNEHÅLLER NÅGON REKLAM UTAN ÄR HELT 'OBJEKTIVT'...

TV-ljuset blir blåare och blåare. Vardagsrummen runt om i världen blir ödsligare och ödsligare. Fru X, numera möjlig att kalla enbart "människan" utan risk för förväxling med någon annan, hon sitter ännu och ser på TV. Människan är väldigt förtjust och klappar händerna så fort det byter bild i rutan. Hon tycker att programmet bara blir bättre och bättre.
"Det är så roligt för man tycker man känner igen så många personer" säger hon i en kort stunds eftertanke, "Snart går det väl inte att få programmet bättre!"

Tiden står stilla ett ögonblick. Människan sitter på perfekt avstånd i perfekt vinkel mot TV-skärmen. Försvarslös.

Ett ögonblick har gått. Stolen står tom och gapar. På skärmen framträder fru X. Hon rör sig. Om inte stolarna hade stått på så perfekt avstånd från TV-bilden skulle man ha sett att den bara består av linjer. Blå linjer.

19/6 1971

TVÅ KRITIKER DISKUTERAR MIN BOK INNAN DEN KOMMIT UT

-Ja-a, hör du du. Du har ju läst den här boken. Vad tyckte du om den?
-Hör du du, jag tyckte mycket om den.
-???
-Ja-a, den har sina begränsningar förstås. I själva verket hemfaller den nog ganska ofta åt tomt effektsökeri, tycker jag, ja-a det tycker jag nog.
-Det är ganska intressant att du säger just det. Jag har nämligen också tänkt just så. Samtidigt uppvisar ju författaren en fascinerad lyhördhet för olika situationer - ofta absurda - och personers sätt att uttrycka sig.
-Eh lyhördhet som är ganska ojämn tycker jag. En lyhördhet också för ords betydelse, framför allt, skulle jag vilja säga.
-Ja, det drivs ju ofta in absurdum det där. Kvar står då en rent semantisk effekt, en lustighet över ords betydelse eller klang.
-En överspänd lustighet tycker jag. Hela boken, som helhet alltså, tycker jag tyder på ett enormt sökande, men samtidigt en underlig medvetenhet om detta sökande, en splittring.
-Men också en underlig medvetenhet om denna splittring, haha.
-Haha, ja-a, det kan man säga. Han blir ofta bitsk och kritisk mot sig själv, men utan förmåga att kunna göra något åt sin egen situation.
-Nej, just det. Och den där splittringen och självkritiken kommer ju ofta fram som en sorts inre dialog, va. En dialog med honom själv.
-Liksom två inre kritiker som diskuterar. Och då övergår ofta det skrivna i en egen medvetenhet. Det skrivna vet om att det är skrivet.
-Ja det blir en sorts metalitteratur. Personerna i kortnovellerna kan plötsligt bli medvetna om att dom själva är uppdiktade. Dom vet t.ex. om, eller t.o.m. säger det i texten, att dom inte kommer att existera efter det att dom sagt "den sista skrivna repliken".
-

29.09.70.